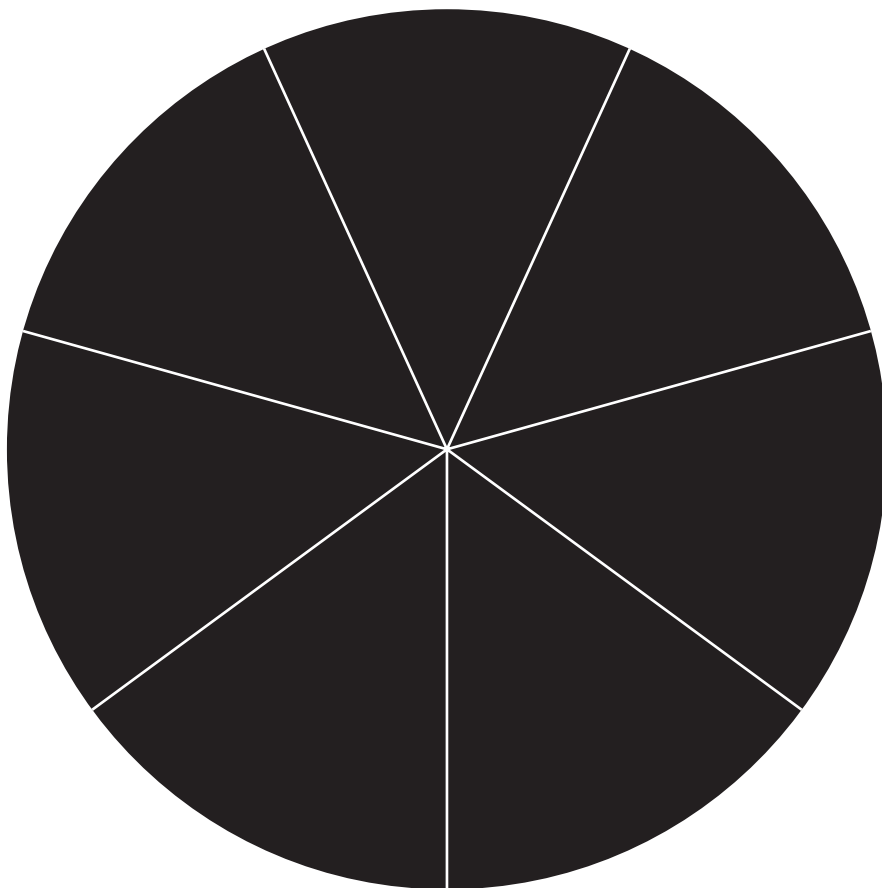

7. ZLÍNSKÝ SALON MLADÝCH

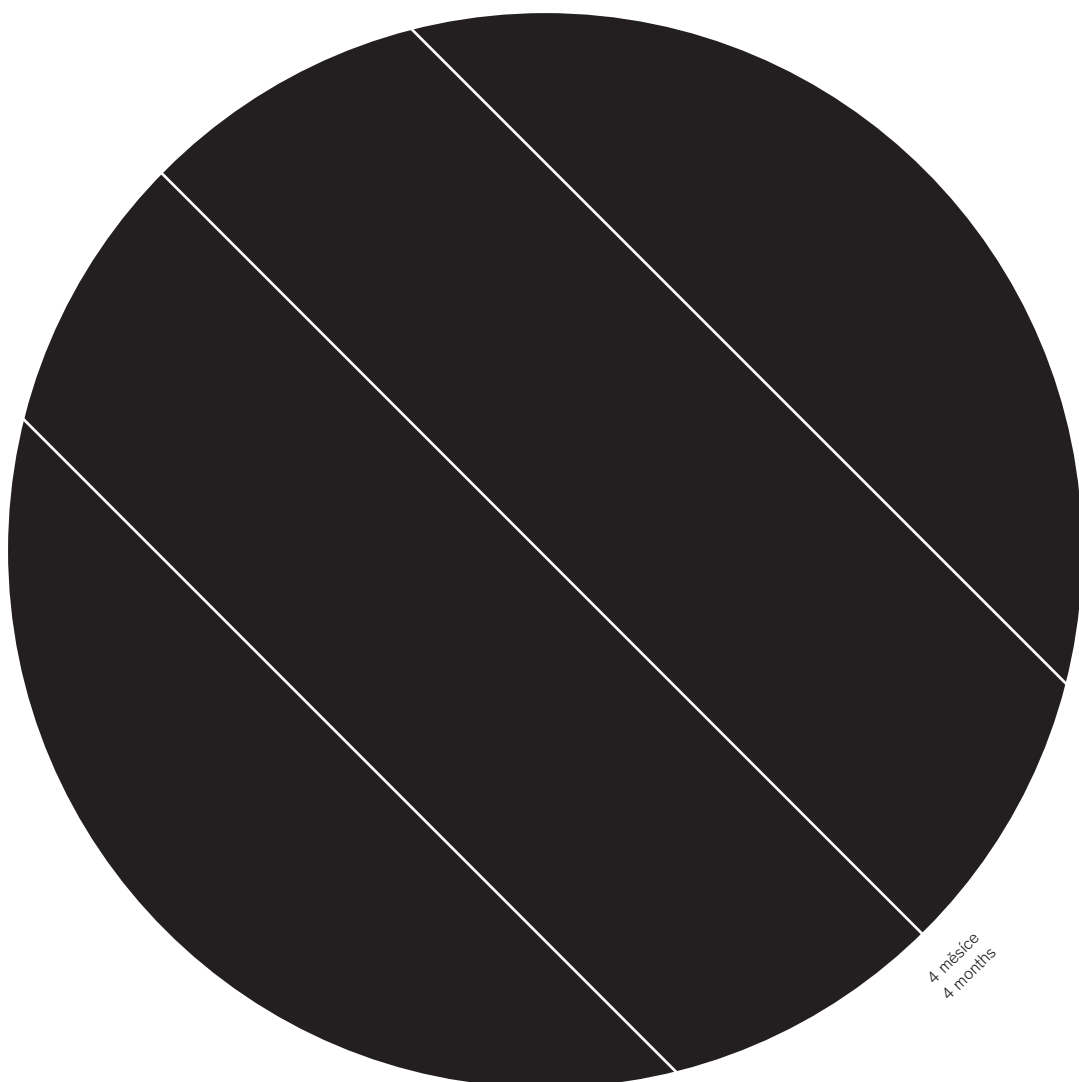
Společná přehlídka
českých a slovenských
umělců do třiceti let

Joint exhibition
of Czech and Slovak
visual artists under 30

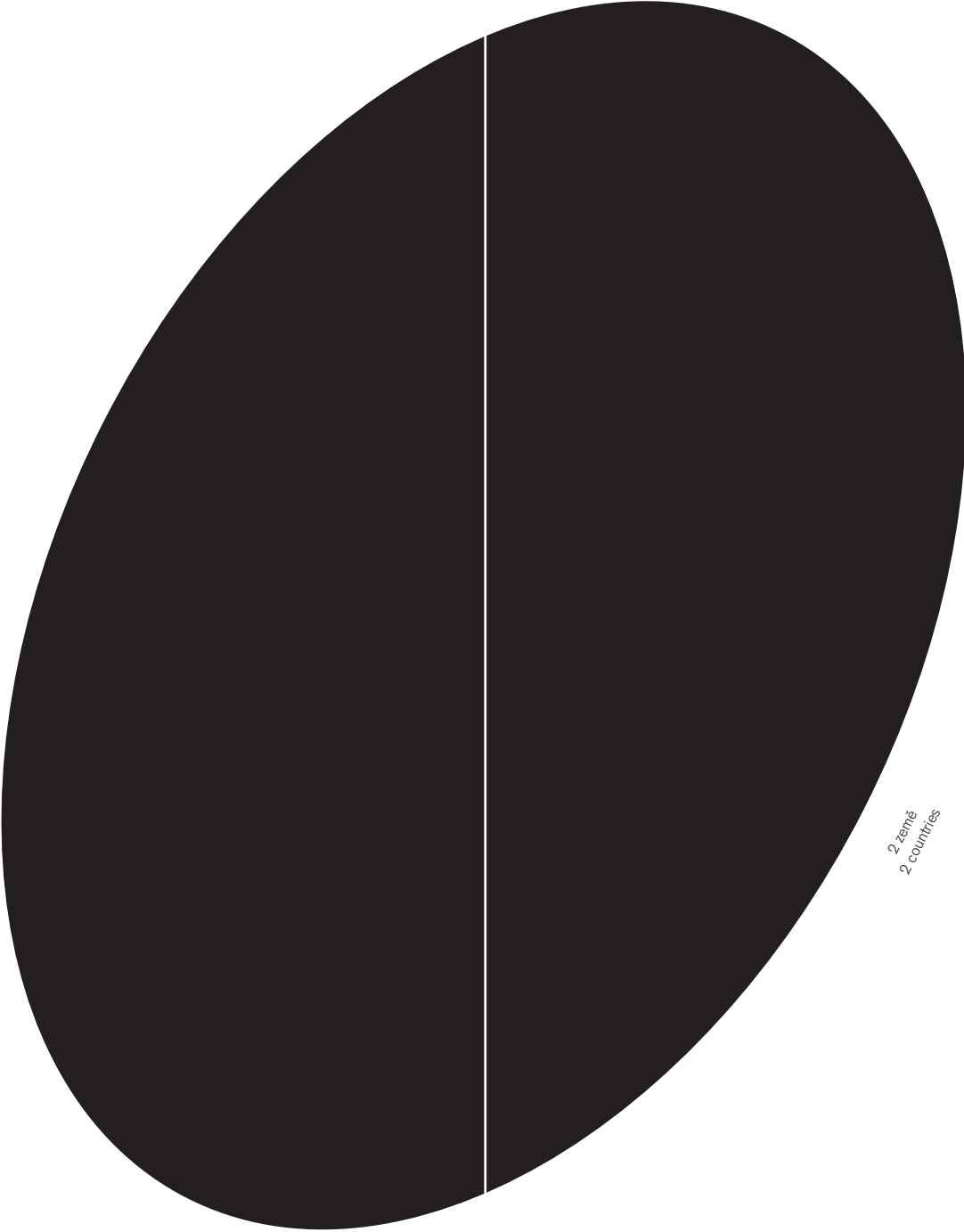
20. 5. – 20. 9. 2015

7. ročník
7th year

4 měsíce
4 months

2 země
2 countries

7. Zlínský salon mladých, průvodce výstavou

texty © Anežka Bartlová, Juraj Gábor, Katarína Gatíalová, Ján Kralovič,
Marika Kupková, Johanka Lomová, Václav Magid, Nina Michlovská,
Svätopluk Mikyta, Václav Mílek, Lýdia Pribišová, Sláva Sobotovičová,
Lucie Šmardová, Blanka Švédová, Pavel Vančát, Jan Zálešák

translation © Petra a Evan Mellander

grafický design © Matěj Činčera, Jan Novák (ctvrtek.net)

© Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně, 2015

Pořádá

KRAJSKÁ GALERIE
VÝTVARNÉHO UMĚNÍ
VE ZLÍNĚ

Zlínský kraj

Ve spolupráci

MINISTERSTVO
KULTURY

NADACE TOMÁŠE BATI

První ročník Zlínského salonu mladých se konal v roce 1997, byl pendantem Nového zlínského salonu lišící se od něj zacílením na nastupující uměleckou generaci. Společně s přehlídkou Prostor Zlín se dodnes jedná o jednu z největších přehlídek, kterou Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně pořádá.

Osmnáct let vybízí k pohledu zpět, k úvahám jak dosavadní ročníky naplnily očekávání organizátorů, umělců a veřejnosti. Obracet se ke svým základům lze u salónů hned dvakrát, začátky jsou totiž nejen v baťovských tradicích (v tomto případě u Výstav mladých konaných mezi lety 1940–1943), druhým startem byl konec devadesátých let. Snaha o bilanci a sebereflexi se projevila při organizaci letošního ročníku a zejména v katalogu výstavy, který vedle informací o vystavujících umělcích obsahuje také rozhovor s bývalým ředitelem Ludvíkem Ševečkem, zakladatelem zmíněných trienále a Václavem Mílkem, současným ředitelem galerie. V tomto rozhovoru jsou osvětleny počátky obnovených salónů, jejich význam pro město Zlín, region i samotnou galerii, umělce a výtvarnou scénu obecně. Další z rozhovorů probíhá mezi členy jury.

Salon mladých se koná jednou za tři roky, což je doba, která umožňuje sledovat posun aktuálních tendencí v umění nastupující generace a zároveň poskytuje prostor ke sledování nových uměleckých osobností. Změnami prochází i koncepcí salonu, způsob výběru umělců, porotců i technické řešení. Každé tři roky jury diskutuje nad způsobem výběru umělců a celkovou koncepcí přehlídky. Nejviditelnější změnou sedmého ročníku je snížení počtu vystavujících s cílem poskytnout jim více prostoru a vytvořit co nejlepší podmínky pro prezentaci. Představení menšího počtu umělců by mělo přinést konfrontaci těch nejlepších. Jury, jako vždy v obměněném složení odborníků z akademické, galerijní a publicistické sféry tentokrát doplnil Juraj Gábor, vítěz Ceny Igora Kalného z minulého ročníku. Jeho „hlas“ plní funkci zpětné vazby vystavujícího a navíc laureáta organizátorům. Po prvním kole hlasování uskutečněném tradičním sčítáním počtu výskytů jednotlivých jmen umělců na nominačních listinách, došlo v druhém kole k individuálnímu výběru dalších tří nominovaných. S těmi se mohli ostatní členové seznámit a hlasovat od jedné do pěti, postupovali ti s největším počtem hlasů. Došlo tak ke

zrušení „preferenčních“ hlasů, které měl dříve každý z porotců, důležitým se stala shoda, která se vzhledem k počtu vystavujících a porotců zdá klíčová.

Jednou z nejpodstatnějších charakteristik salonu bylo od začátku propojení umění z různých regionů a umělců z lokálních center, od roku 2003 také integrace českého umění se slovenským, k čemuž geografická poloha Zlína přímo vybízí. Zda a jak se to dařilo, bylo však často předmětem debat a recenzí. Regionální příslušnost je zejména u mladých umělců spojených díky studiu na výtvarných školách s velkými městy nesnadno definovatelná. Zahraniční stáží, přestupem do jiných ateliérů nebo přímo změnou vzdělávací instituce procházejí téměř všichni studenti uměleckých škol a dbát na zastoupení „všech regionů“ se alespoň v tomto ročníku nezdá tolik důležité. Přihlédneme-li k místu narození jednotlivých umělců, docházíme k závěru, že není důležitá ani regionální ani státní příslušnost, ale vztah, který mají k uměleckým scénám. Tím se dostáváme k otázce českého a slovenského umění, která se stala také jedním z témat diskutovaných při rozhovoru jury pro katalog.

V pojetí tradičních ocenění na salonu mladých, Ceny Václava Chada pro českého umělce a Ceny Igora Kalného pro umělce ze slovenské scény, došlo rovněž ke změnám. Návrhy pro jednotlivé ceny nebudou předkládány zvlášť českou a zvlášť slovenskou částí jury, jako tomu bylo v minulých ročnících. Porota bude rozhodovat společně o obou laureátech na základě pečlivého seznámení s jeho portfoliem. Samotná prezentace ve Zlíně bude jedním z hlavních kritérií, vedle něho však bude zohledněna i práce umělců za poslední tři roky. Součástí ocenění je samostatná výstava připravená v Krajské galerii výtvarného umění ve Zlíně během následujících tří let, vedle ní pak bude dále prezentována v dalších dvou galeriích v České republice a na Slovensku s cílem představit vybrané umělce také publiku v sousední zemi.

7. Zlínský salon mladých se poprvé koná v nových prostorách Krajské galerie v rámci 14|15 BAŤOVA INSTITUTU v budově 14 Baťova továrního areálu. Jeho druhá část je umístěna do charakterem zcela odlišných prostor druhého patra zlínského zámku, kde byl instalován i v minulých letech. Věříme, že na neutrální základně salonně koncipované přehlídky může být letošní ročník sebevědomou prezentací současného umění.

Lucie Šmardová, Václav Mílek

The first Zlín Youth Salon took place in 1997; it was a counterpart of the New Zlín Salon, differing from the latter only in its focus on the succeeding artistic generation. Together with the Prostor Zlín show, the Zlín Youth Salon is still one of the largest exhibitions that the Regional Gallery of Fine Arts in Zlín puts on.

Eighteen years invite us to look back and consider how previous Zlín Youth Salons have met the expectations of the organisers, the artists and the public. It is possible for the salons to refer to their foundations twice: not only do their beginnings lie in the Baťa traditions (at the Youth Exhibitions in the years 1940–1943), but they also got a second start in the late 1990s. An attempt at stocktaking and self-reflection was expressed in the organisation of this year's Zlín Youth Salon, especially in the exhibition catalogue, which in addition to information about the exhibiting artists also contains an interview with former director Ludvík Ševeček – the founder of these triennales – and Václav Mílek, the gallery's current director. This interview illuminates the beginnings of the renewed salons, their significance for the town of Zlín, the region and the gallery itself, as well as for artists and the artistic scene generally. Another of the interviews was conducted among members of the jury.

Zlín Youth Salon is held once every three years, which is a period of time that consistently makes it possible to observe a shift in the current artistic tendencies of the succeeding generation, while at the same time providing space for variation in the artistic personalities presented. It is not merely the exhibition's contents that vary, however; changes are also made to the Salon's concept, the method of selecting artists and jurors, and to its technical parameters. The most visible change in the seventh Zlín Youth Salon is a reduction in the number of exhibitors to thirty, with the goal of providing them more space and creating the best conditions for presentation. Having fewer artists should yield a confrontation among the best ones. This time, the jury – composed, as always, of a diverse group of experts from the academic, gallery and journalistic spheres – will also include Juraj Gábor, winner of last year's Igor Kalný Award. His "vote" will function as feedback to the organisers from an exhibitor and, moreover, a laureate. After the first round of voting, which proceeded in the traditional manner by counting the number of occurrences of individual artists' names on the nomination lists, another three nominees were selected individually in the second round. The other members were familiarised with these nominees, and in voting from one to five those with the greatest numbers of votes advanced. The new process thus abandoned the

"preferential" votes which each juror previously cast. The main emphasis was on consensus, which in view of the numbers of exhibitors and jurors seems to be of key importance.

Since the beginning, one of the most significant characteristics of Zlín Youth Salon has been the interconnection of art from various regions and local centres, and from 2003 also the integration of Czech artworks with their Slovak counterparts – which Zlín's geographical location pointedly invites. Whether and in what ways this has succeeded has thus been a frequent topic of debate and review. Especially among young artists, regional affiliation is often difficult to define due to their studies at arts schools in major cities. Moreover, almost all art students participate in foreign internships, transfer to different studios or switch institutions. Ensuring that "all regions" are represented – at least this year – does not seem so important. If we consider the individual artists' places of birth, we reach the conclusion that neither regional affiliation nor state citizenship are particularly significant; rather, what is important are their relationships to the relevant artistic scenes. This brings us to the question of Czech and Slovak art, which has been elaborated in the catalogue as an interview with the jury.

There have also been changes in the conception of traditional awards at Zlín Youth Salon, the Václav Chad Award for a Czech artist and the Igor Kalný Award for an artist from the Slovak scene. Nominations for individual awards will not be submitted separately by separate Czech and Slovak parts of the jury, as has been the case in the past; instead, the jury will decide on both laureates collectively based on a careful examination of each nominee's portfolio. The individual presentations in Zlín will be one of the main criteria, although each artist's work over the past three years will also be taken into consideration. The exhibition itself, which will be hosted at the Regional Gallery of Fine Arts in Zlín during the next three years as part of the award, will also travel to another two galleries in the Czech Republic and Slovakia with the goal of publicly presenting selected artists in the neighbouring country as well.

For the first time, the 7th Zlín Youth Salon will take place in the Regional Gallery's new premises at 14|15 BAŤOVA INSTITUTU in Building 14 of the Baťa factory grounds. A second part of the Salon will be located in premises of a quite different character in the second storey of the Zlín Castle, where it has been installed in previous years. We believe that, on the neutral platform of a salon-format show, this year's Zlín Youth Salon will be a confident presentation of contemporary art.

Lucie Šmardová, Václav Mílek

BUDOVA 14 TOVÁRNÍHO AREÁLU

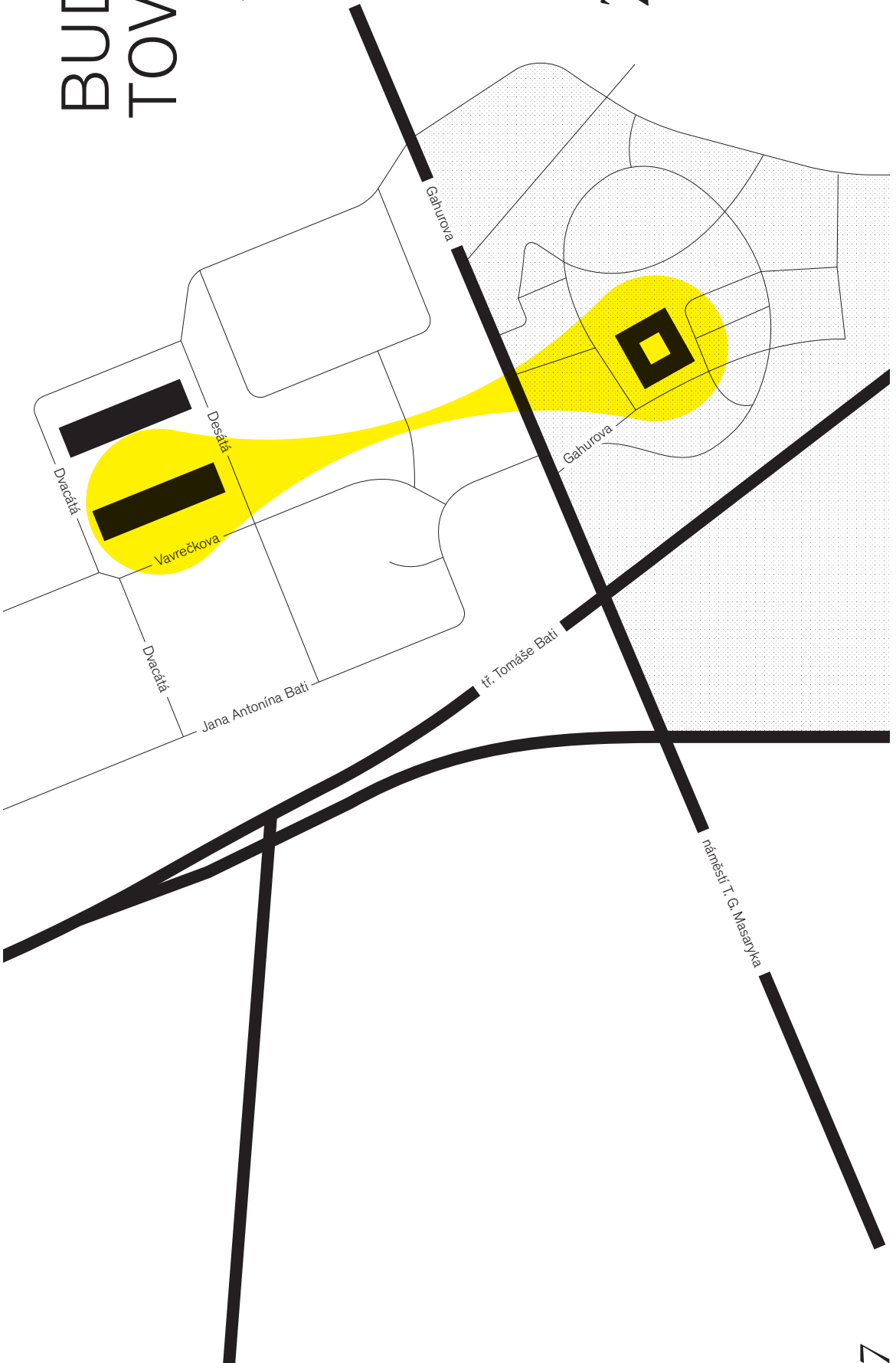
14|15 BAŤŮV INSTITUT
Budova 14, 1. a 2. np.
Vavrečkova 7040

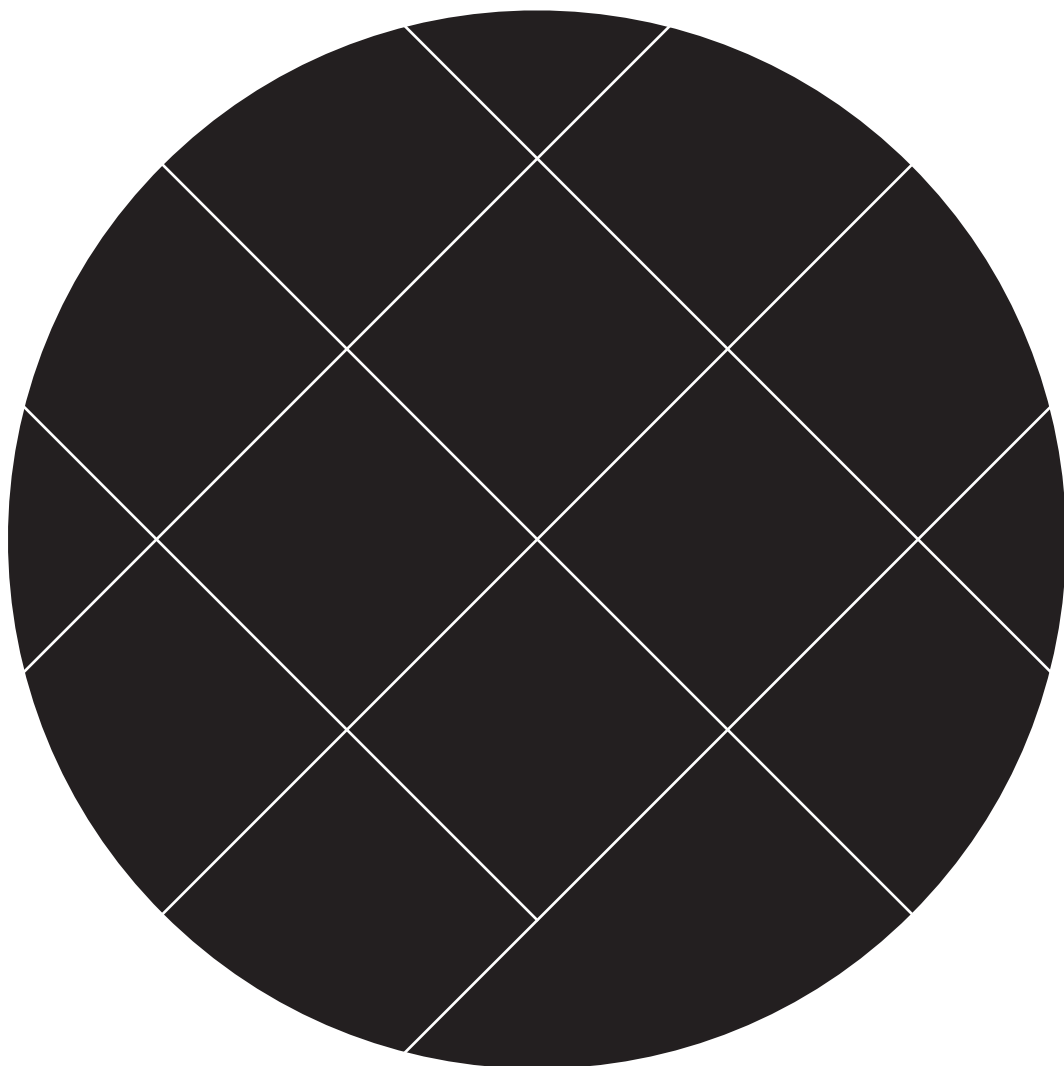
14|15 BATA INSTITUTE
Building No. 14, 1st and 2nd floor
Vavrečkova 7040

ZLÍNSKÝ ZÁMEK

Zlínský zámek
3. np., Soudní 1

Zlín Château
3rd floor, Soudní 1

15 porotcù
15 jurors

ODBORNÁ JURY 7. ZLÍNSKÉHO SALONU MLADÝCH 2015

EXPERT JURY OF THE 7TH ZLÍN YOUTH SALON 2015

Anežka Bartlová
UMA: You Make Art, Praha

Juraj Gábor
Laureát Ceny Igora Kalného,
2012

Katarína Gatialová
Nová synagoga/kunsthalle Žilina

Ján Kralovič
Vysoká škola výtvarných umení,
Bratislava

Marika Kupková
Galerie TIC, Brno

Johanka Lomová
Vysoká škola
uměleckoprůmyslová v Praze

Václav Magid
Fakulta výtvarných umění Vysokého
učení technického v Brně

Nina Michlovská
Galerie moderního umění
v Roudnici nad Labem

Svätopluk Mikyta
Fakulta výtvarných umění Vysokého
učení technického v Brně

Lýdia Pribišová
Flash Art CZ/SK, Bratislava

Sláva Sobotovičová
Vědecko-výzkumné pracoviště
Akademie výtvarných umění
v Praze

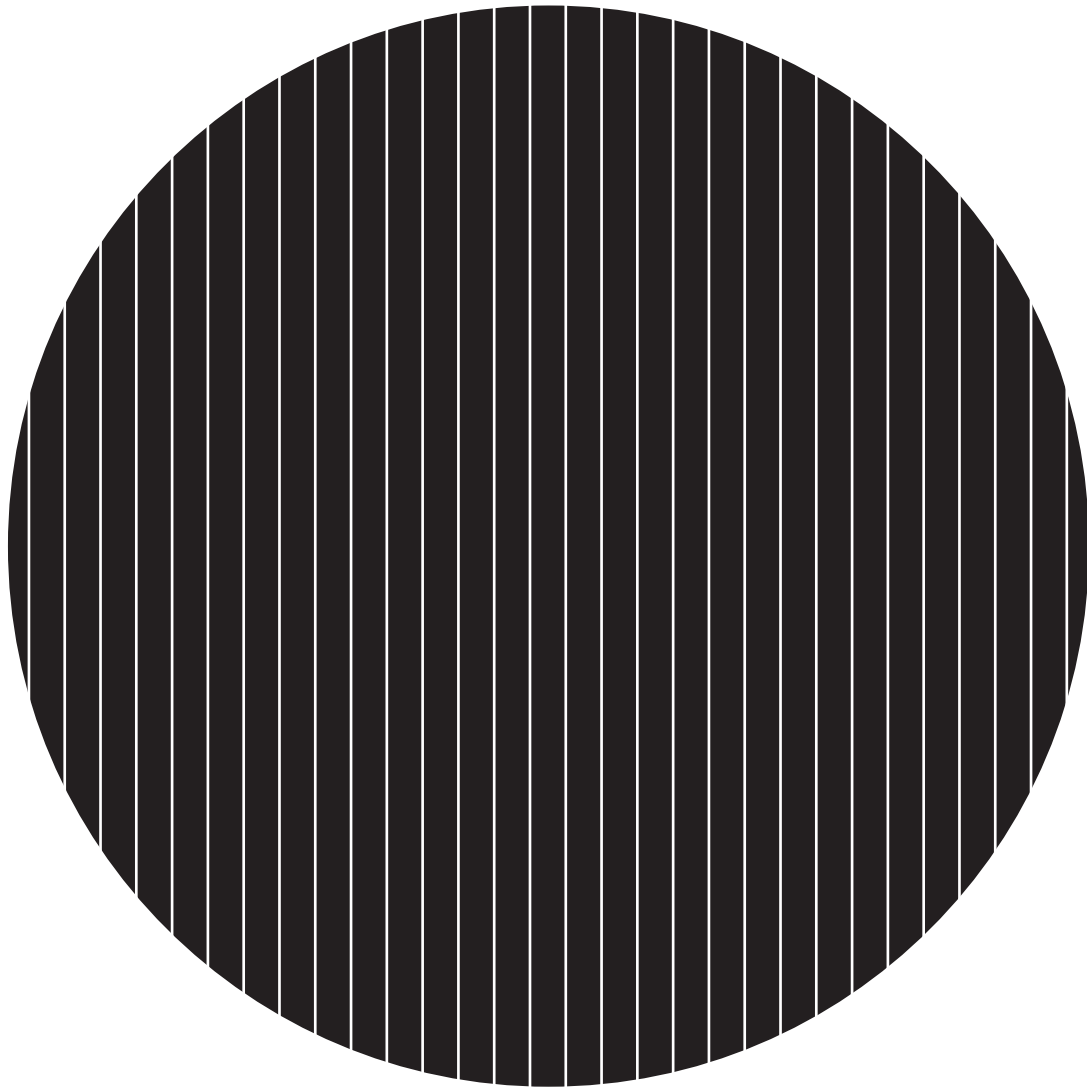
Lucie Šmardová
Krajská galerie výtvarného
umění ve Zlíně

Blanka Švédová
nezávislá kurátorka, Praha

Pavel Vančát
Start Point Prize, Praha

Jan Zálešák
Fakulta výtvarných umění
Vysokého učení technického
v Brně

UMĚLCI ARTISTS

30 umělců
30 artists

MATĚJ AL-ALI

Sochař Al-Ali pojímá sochu jako inteligentní pohyb (hmoty/stroje/člověka) v prostoru (fyzickém/politickém/pomyslném).

Socha v jeho koncepci vzniká teprve naplněním své pohybové logiky, která odhalí její – často politický – potenciál. Těžištěm práce je zachycení pohybu objektu spíš než tělo objektu samotné. Zápisem tohoto pohybu je často video nebo dokonce malba (betonový obraz v *Protiváze*, vytvořený sochou-strojem).

Pojetí sochy skrze její možný pohyb přirozeně vede k silným tématům pozice jedince v krajině (procházka v *Stezce odvahy* jako cesta občana územím, za které je spoluodpovědný; poměrování soch-vozidel-nosidel s lidskými těly až do jejich zničení v happeningu *U vozovky dole*), charakteru a funkcí městské krajiny (samozvaná fotbalová hřiště na zatravněných plochách ve výstavě *Náhradní ponožky*), relativity vnímání pohybu (je v *Korytech a sedlech* díra v podlaze snížením, nebo naopak zvednutí podlahy vyvýšením úrovně?; vychází pohyb ve *Všech za jednoho* z kamery, skrze kterou se díváme, nebo se hýbe objekt sám?) či zneužitelnosti architektury pro politické nebo komerční účely (pohledy na vulgarizaci veřejného prostoru v *Handle with care and criticism*; latentně zlovestné štosy ytongů v *Panic Room*).

Al-Ali spolupracoval na řadě výstav mezi lety 2007 a 2013 se sochaři Tomášem Moravcem a Petrem Dubem (např. *Panic Room*, 2014; *Handle with Care and Criticism*, 2014; *Stezka odvahy*, 2012).

Sculptor Matěj Al-Ali conceives of a sculpture as an intelligent movement (that of a mass, machine or person) in space (physical, political, or imaginary).

In Al-Ali's conception, a sculpture emerges only by fulfilling the logic of its movement, which reveals its – often political – potential. His work centres on capturing an object's movement rather than the body of the object itself. The record of this movement is often a video or even a painting (the concrete picture in *Counterweight*, created by a machine-statue).

The conception of a sculpture through its possible movement naturally leads to strong themes of an individual's position in a landscape (a walk on the *Trail of Courage* as the path of a citizen through land for which he is partly responsible; the measuring of sculptures-vehicles-carriers containing human bodies until they are destroyed in the happening *Bottom Quotation Marks*), the character and functions of an urban landscape (the self-constituted football pitches on grassy surfaces in the exhibition *An Extra Pair of Socks*), the relativity of how movement is perceived (is the hole in the floor in *Beds and Folds* a lowering or, conversely, a raising of the floor by elevating its level?; does the movement in *One for All* come from the camera through which we are looking, or is the object itself moving?) or the exploitability of architecture for political or commercial purposes (views of the vulgarisation of public space in *Handle with Care and Criticism*; latently ominous stacks of aerated concrete blocks in *Panic Room*).

Al-Ali's co-author in a range of important exhibitions between 2007 and 2013 was the artist Tomáš Moravec and Petr Dub (*Panic Room*, 2014; *Handle with Care and Criticism*, 2014; *Stezka odvahy*, 2012).

text Sláva Sobotovičová

11

Narozen / Born

1985 Bardejov

Studia / Education

2011–2014

Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze

2005–2010

Ústav umění a designu Západočeské
Univerzity v Plzni

Žije a pracuje / Lives and works

Praha

Vystavuje od / Exhibitions since

2007

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

2014

- Protiváha, Galerie etc., Praha
- Něco se děje, protože se něco děje, protože se něco děje, Kasárna/Kulturpark, Košice
- 2013
- Videohovor, Galerie Tvar, Brno
- 2012
- Všichni za jednoho, Galerie 207, Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

2014

- Who is a director?, 4+4 dny v pohybu, Praha
- Panic Room, Karlin Studios, Praha
- Handle with Care and Criticism, Prádelna Bohnice, Praha
- UMPRUM 2013, Národní galerie v Praze
- Zóna v pohybu, Centrum současného umění DOX, Praha

2013

- Od hlavy k patě (s Tomášem Moravcem), Divadlo Alfréd ve dvoře, Praha
- Open Call, Galerie Weltecho, Chemnitz, DE
- Poison Green, Czech center, New York, USA
- ESSL Art Award 2013, Centrum pro současné umění Futura, Praha

2012

- Dotek, Centrum pro současné umění Futura, Praha
- Would you like to play another game?, 4+4 dny v pohybu, Praha
- Koryta a sedla (s Tomášem Moravcem), Galerie Jelení, Praha
- VI. Zlínský salon mladých, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně
- Posun o 90 stupňů, Galerie NoD, Praha
- Křehké kino (s Tomášem Moravcem), architektonické řešení výstavního programu, Galerie mladých, Brno

www.alali.cz

ALŽBĚTA BAČÍKOVÁ

Psát o Alžbětě Bačíkové je částečně opisování textu textem. Sama se svými texty staví do role interpreta vlastní práce. Autorský text tvoří součást jejích projektů. Slova v poloze metafor v nich nacházíme zhmotněná do objektů, na položené otázky se nám dostává vizuálních odpovědí. Její projekty by se daly označit za analýzy fragmentů současnosti, v níž na sebe naráží realita a její zdání s minulými utopiemi a budoucí beznadějí. Na výstavě *Věž* (2013) prezentovala videa hořících modelů Tatlinova Památníku Věž třetí internacionály, v následné klauzurní práci *Molo a most* však zaujala kritický odstup od módní recyklace modernistických východisek v současném umění. V jejích dalších pracích zůstává „selhání moderny“ trčet v pozadí aktuálnějších témat. Na společné výstavě *Carpe Diem* (2015) se pokusily spolu s Martinou Smutnou uchopit společenský rozměr estetiky normalizační oficiální umělecké produkce. S Barborou Švehlákovou (2014) si pro ilustraci projekce budoucnosti společnosti vypůjčily píseň Jednou budem dál od folkové skupiny Spiritual kvintet. Společná výstava s Janem Smutným *Chybný pohyb* (2014) odkazuje k filmu Wima Wenderse, ve kterém hlavní hrdina nedokáže sladit osobní život s uměleckou ambicí. Osobní přesvědčení tvoří základ subtilních ale pevných myšlenkových konstrukcí Alžběty Bačíkové odkazujících víc k aktuálnímu stavu společnosti než roli umělce v ní.

To write about Alžběta Bačíková is in part to write one text with another. Using her texts, she places herself in the role of the performer of her own work. An authored text forms a part of her projects. In them, we find words in the position of metaphors reified into objects; to questions posed, we receive visual responses. Her projects could be described as analyses of fragments of the present, where reality runs up against her dreams of past utopias and future hopelessness. At the exhibition *Věž* [Tower] (2013), Bačíková presented videos of burning models of Tatlin's Tower; in her subsequent final project *Molo a most* [Pier and Bridge], however, she adopted a critical distance from the fashionable recycling of modernist bases in contemporary art. In her other works, the "failure of modernism" hangs in the background of more topical themes. At the joint exhibition *Carpe Diem* (2015), she and Martina Smutná attempted to capture the societal dimension of the aesthetics of official artistic production under normalisation. She and Barbora Švehláková borrowed a rendition of the song *We Shall Overcome* by the folk group Spiritual kvintet to illustrate a projection of the future of society (2014). The joint exhibition with Jan Smutný, *Chybný pohyb* [False Move] (2014), refers to a Wim Wenders film in which the main protagonist is unable to accommodate his personal life with his artistic ambitions. Personal conviction forms the basis of Alžběta Bačíková's subtle but firm conceptual constructs, which refer more to the current state of society than to the role of the artist within it.

text Blanka Švédová

12

Narozen / Born

1988 Hodonín

Studia / Education

2007–2014

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

Žije a pracuje / Lives and works

Praha

Vystavuje od / Exhibitions since

2012

Samostatné výstavy v letech 2012–2015

Solo exhibitions between 2012–2015

2015

- Mravní kompromis, Galerie Luxfer, Česká Skalice
- Carpe Diem (s Martinou Smutnou), Fait Gallery Preview, Brno 2014
- Chybný pohyb (s Janem Smutným), Galerie Art a Galerie Umakart, Brno
- Jednou budem dál (s Barborou Švehlákovou), Nika – malá galerie VŠUP, Praha 2013
- Hráz, Galerie Tvar, Brno
- Věž, Galerie 207, Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015

Group exhibitions between 2012–2015

2015

- Zamatový objekt túžby, Galéria Gagarinka, Bratislava
- 2014
- StartPoint: Prize for Emerging Artists 2014, Centrum současného umění DOX, Praha
- Diplomanti FaVU 2014, Dům umění města Brna
- Hoď mi ty střední výšky níž, Rosická 1, Brno 2013
- Dlouho jsme se té anekdotě smáli, než jsme pochopili, že jde o úkol, Wannick Gallery, Brno 2012
- Simulakra?, AMOYA, Praha

www.alzbetabacikova.blogspot.cz

ANNE-CLAIRE BARRIGA

Fascinace mořským povrchem je čitelná téměř ze všech vizuálních prací Anne-Claire Barrigy, její videa se nejčastěji odehrávají na pobřeží Atlantiku ve francouzské Bretani, odkud autorka sama pochází. Mořský povrch je brán jako proměnlivá struktura, na jehož okraji vzniká důležitý meziprostor, do něhož můžeme střídavě vstupovat. Jedná se o krátké záznamy života na pláži nebo performance trvající jen několik sekund, minutu nebo dvě. Rychlé střihy gradují napětí, krátká stopáž působí jako záblesk snu, ze kterého si pamatujeme jen poslední moment. Nejvýraznější prací Anne-Claire Barrigy je diplomový film *Medusa*, kde použila koncept defamiliarizace Viktora Šklovskijho. Syrová neokázalá atmosféra a téma práce a role zaměstnance je přítomná i v jejích dalších pracích (*Acceleration*). Ve filmu *Medusa* se stáváme svědky příběhu začínajícího triviálním rozhovorem a končícího rituálem, který provádí fobická osoba. Přebytek vodního živlu vytváří pocit strachu či působí pocitem strachu, který je přehnaný, neopodstatněný, sugestivně prosakující z filmu k divákovi. Souběžně s videi se Anne-Claire věnuje psaní textů ve formě příběhů a krátkých básní, které jsou součástí jejích výstavních projektů. Ve hře *Paralelní život na terase* dává nahlédnout do připravené situace, aktérům píše stručné instrukce, aniž by však bylo výsledným tvarem divadlo. Scéna zůstává rozehrána jen v mysli diváka.

A fascination with the surface of the sea can be discerned in almost all of Anne-Claire Barriga's works; her videos are most often set on the Atlantic coast in Bretagne, France, where she is from. The sea's surface is taken as a transformational structure, on the fringe of which emerges an important interspace that we are able to enter intermittently. These are short recordings of life on the beach or performances lasting only a few seconds, a minute or two. The rapid cuts augment the suspense; the short footage is like a glimpse of a dream of which we can remember only the last moment. Anne-Claire Barriga's most expressive work is her diploma film *Medusa*, where she uses Viktor Shklovsky's concept of defamiliarisation. A raw, unpretentious atmosphere and topic, and the role of the employee are also present in her other works (*Acceleration*). In the film *Medusa*, we become witnesses to a story beginning with a trivial conversation and ending with a ritual performed by a phobic person. The overabundance of the water element creates a sense of fear which is exaggerated and unsubstantiated, and which filters through suggestively from the film to the viewer. In parallel with her videos, Anne-Claire writes texts in the form of stories and short poems which form parts of her exhibition projects. In her play *Parallel Life on a Terrace*, she provides a view into a prepared situation; she writes brief instructions to actors, but the resulting form is not theatre.

text Lucie Šmardová

Narozen / Born

1985 Quimperlé, Francie

Studia / Education

Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze
La Sorbonne, Paříž, FR

Žije a pracuje / Lives and works

Praha

Vystavuje od / Exhibitions since

2013

Samostatné výstavy v letech 2012–2015

Solo exhibitions between 2012–2015

2014

- Hivernage / Přezimování, Galerie Jelení, Praha
- Voice-over, Galerie 209, Brno
- Madusa, Galerie Patricia Milano, Praha 2013
- Marnage, Galerie K4, Praha
- Akcelerate, Galerie 207, Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015

Group exhibitions between 2012–2015

2014

- Pocitová teplota, Prádelna Bohnice, Praha 2013
- Sám doma, Galerie NoD, Praha
- HiSi, Dům umění města Brna, Brno
- UMPRUM, Czech China contemporary, Beijing, SHI

JAN BROŽ RICHARD NIKL

Jan Brož a Richard Nikl svou praxí oprašují slova „práce“, „řemeslo“ a „výkon“, jež se v našem uměleckém prostředí netěší dobré pověsti. Nemáme rádi šprty; pracovitost nám zavání konformností a nedostatkem kritického odstupu. Rádi si připomínáme Mladena Stilinoviče, který povýšil nicnedělání na svrchovaný tvůrčí akt. O to více si tvorba obou umělců zaslouhuje pozornost. Akceptují sice neoliberální doktrínu, reprezentovanou v oblasti kultury vokativem „publish, or perish!“, vůči materiálním podmínkám, v nichž se současný koloběh (umělecké) produkce odehrává, jsou ovšem extrémně citliví. V kresbách Jana Brože (2012–2014) nacházíme motivy korporátních značek, obrysy bankovek nebo loga poskytovatelů online komunikačních služeb; Richard Nikl přesunul loga sponzorů a partnerů, tuto trpěnou a jakoby neviditelnou periferii galerijního PR, přímo do středu svého projektu pro Cenu Jindřicha Chalupeckého (2013). Intenzivní spolupráce obou umělců, která nastartovala v loňském roce, má blízko k aktuálnímu myšlenkovému proudu akcelerationismu. Nestaví se vůči danostem pozdního kapitalismu do apriorní opozice, nechávají se jím pohltit, aby v jeho útrobach nacházeli „zdroje nového stylu“. Základem jejich objektů a instalací je modulární systém tvořený tubusy z lepenky a PVC, plastovými stahovacími a odpadem vznikajícím při výrobě plošné reklamy. Aktualizují tak estetiku uměleckého bastlení a zálibu v DIY, typickou pro českou „nenápadnou tendenci“ začátku milénia. Na rozdíl od svých předchůdců se tímto přístupem nevymezují vůči „velkým lesklým předmětům“ západního provozu umění. Nevychází z pozice kulturní specifičnosti, nýbrž univerzalizmu. Základním axiomem jejich tvorby je Krize. To ona je ten velký sjednotitel, to ona jejich i naší zkušenosti dává univerzální platnost, to z jejich vnitřností a nestrávených zbytků vychází umění Jana Brože a Richarda Nikla.

text Jan Zálešák

Through their practice, Jan Brož and Richard Nikl dust off the words “work”, “craft” and “performance”, which do not enjoy a good reputation in our artistic environment. We do not like geeks; for us, diligence smacks of conformity and insufficient critical distance. Indeed, we fondly recall Mladen Stilinović, who elevated idleness to a supreme creative act. The two artists’ works are thus all the more deserving of attention. While they accept the neoliberal doctrine, represented in the cultural sphere by the refrain “Publish or perish!”, they are extremely sensitive to the material conditions in which the current (artistic) production cycle operates. In Jan Brož’s drawings (2012–2014), we find motifs of corporate logos, the outlines of banknotes and the logos of online communications services providers; Richard Nikl transferred sponsors logos that tolerated and almost invisible periphery of gallery PR, right into the middle of his project for the Chalupecký Award (2013). The two artists’ intensive collaboration which began last year is close to the present current of thought in accelerationism. They do not place themselves a priori in opposition to the realities of late capitalism; rather, they let themselves be devoured by it, so that “sources of the new style” will be emerge in its entrails. The basis of their objects and installations is a modular system formed from tubes of cardboard and PVC, plastic tape and the waste that is created during the production of a large-format advertisement. They thus update the aesthetics of artistic tinkering and their predilection for DIY, typical of the Czech “inconspicuous tendency” of the start of the millennium. In contrast to their predecessors, however, they do not use this approach to define themselves vis-à-vis the large shiny objects of Western artistic practice. They do not start from a position of cultural specificity, but rather one of universalism. A basic axiom of their work is Crisis. Crisis is the great unifier, Crisis bestows universal validity upon their experience as well as our own, and it is from the bowels and undigested remnants of Crisis that the art of Jan Brož and Richard Nikl emerges.

14

Narozen / Born

Jan Brož 1988 Šternberk
Richard Nikl 1987

Studia / Education

Jan Brož
od 2013
Vysoká škola uměleckooprůmyslová v Praze,
doktorandské studium
2007–2013
Akademie výtvarných umění v Praze
2012
The Cooper Union, School of Art, New York,
USA
2010
Hochschule für Gestaltung, Karlsruhe, DE

Richard Nikl

2011–2015
Akademie der bildenden Künste, Vídeň, AT
2008–2011
Fakulta umění a designu Univerzity J. E.
Purkyně v Ústí nad Labem

Žije a pracuje / Lives and works

Jan Brož Praha
Richard Nikl Vídeň

Vystavují od / Exhibitions since

2010

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

Jan Brož

- 2014
- P–I–P–E–D, Triangle Arts Association, New York, USA
  - RNRNRN (s Richardem Niklem), A.M.180, Praha
  - SSSSSS, Fait Gallery MEM, Brno 2013
  - Nezvaný host, Centrum pro současné umění Futura, Praha 2012
  - Svatozář, HIT Gallery, Bratislava

Richard Nikl

- 2015
- Ancunteda (s Jiřím Kovandou), Galleria Doris Ghetta, St. Ulrich, IT
  - 2014
  - RNRNRN (s Janem Brožem), A.M.180, Praha
  - Void of Course, Weekends, Kodaň, DK
  - Pro Duo (s Marina Sula), Prawneg & Wolf, Brunico, IT 2013
  - Monastery Show, Dům umění Opava 2012
  - DUMB (s Jiřím Mahou a Richardem Healyem), Dům umění města Brna

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

(výběr / selection)

Jan Brož

- 2015
- FOMO, Syntax, Lisabon, PT 2014
  - Millésime, New Pictures, Paříž, FR 2013
  - Diplomanti AVU, Národní galerie v Praze 2012
  - The Discovery of The Slowness, Transitz, Bratislava

Richard Nikl

- 2015
- FOMO, Syntax, Lisabon, PT 2014
  - Millésime, New Pictures, Paříž, FR
  - Into You, Running Residency, Londýn, UK 2013
  - Cena Jindřicha Chalupeckého 2013, Národní galerie v Praze 2012
  - Humble Habits Domestic Monuments, HHDM, Vídeň, AT

www.janbroz.cz
www.richardnikl.com

ANDRÁS CSÉFALVAY

Keď v roku 2009 András Cséfalvay vyhral Cenu Oskára Čepana, porota sa voči obvineniam z oceňovania príliš mladého a nedoštudovaného umelca obhajovala jeho renesančným prístupom k tvorbe a smerovaním k totálnemu umeleckému dielu. András Cséfalvay však možno smeruje niekam inam, než len k „totálnemu umeleckému dielu“. Už od jeho skorých štúdií mám pocit, že Andrásovi na umeleckých dielach v skutočnosti až tak nezáleží. Rovnako suverénne sa pohybuje v mnohých médiách – naratívnom videu rovnako ako v statickejších videoinštaláciách, performancii, texte, maľbe alebo hudbe a súčasnej opere. Tvorba mu však slúži skôr ako prostriedok. Dokáže v divákovi vyvolať tušenie, že za umením sa ešte stále môže skrývať niečo viac. Tento pocit nevytvára len jeho hra s odkazmi na filozofiu, náboženstvo alebo mytológiu, alebo jeho záujem o vedu, najmä matematiku či v poslednej dobe otázky klimatických zmien. Pociť hĺbky jeho tvorby vyvolávajú najmä jej introspektívne prvky. Pracuje so sebou samým, so svojimi myšlienkami aj fyzickou existenciou, jej chybami a nedokonalosťami. Vnútorne monológy formuluje do fiktívnych dialógov s rôznymi partnermi - či už písacím strojom kedysi dávno na škole, červami požírajúcimi ostatky milovanej osoby, alebo verným spoločníkom, domácim miláčikom, v podobe menšieho dinosaura v uliciach Budapešti. To všetko vždy v jemne estetizovanej forme, s typickým aristokratickým nadhľadom a delikátnym britským prízvukom.

When András Cséfalvay won the Oskár Čepan Award in 2009, the jury defended itself against accusations of having conferred the award upon too young an artist who had not yet completed his studies by citing his renaissance approach to creation and his orientation towards the total artistic work. But András Cséfalvay may be heading somewhere other than just towards the “total artistic work”. Already since the early days of his studies, I have had the sense that in reality András does not care that much about artworks. He is equally confident in many media – narrative video as well as more static video installations, performances, text, painting or music and contemporary opera. For him, however, creation serves more as a means. He is able to evoke in the viewer the notion that something more may be hiding behind the art. This sentiment is not created solely by his playing with references to philosophy, religion or mythology, but also by his interest in knowledge – especially mathematics – and most recently in questions of climate change. Introspective elements in particular evoke the depth of his creations. He works with himself, with his thoughts and physical existence – with its faults and imperfections. He formulates internal monologues into fictitious dialogues with various partners – or with a typewriter long ago at school, or with worms devouring the remains of a beloved person or faithful companion / pet in the form of a smaller dinosaur in the streets of Budapest. All this always in a finely aestheticised form with typical aristocratic demeanour and a dainty British accent.

text Katarína Gatialová

15

Narozen / Born

1986 Bratislava

Studia / Education

2012–2015

Vysoká škola výtvarných umení
v Bratislave, doktorandské studium

2011–2012

Univerzita Komenského v Bratislave

2008

Newcastle University, Newcastle, UK

2005–2011

Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave

Žije a pracuje / Lives and works

Bratislava

Vystavuje od / Exhibitions since

2007

Samostatné výstavy v letech 2012–2015

Solo exhibitions between 2012–2015

2014

- On the Stage (s Ilonou Németh a Zuzanou Žabkovou), Gallery Apart, Řím, IT
- On Peripheral Orbit (S Kassa Boys), Chimera Project, Budapešť, HU
- 2012

- Pootvorenie, Nová Synagoga, Kunsthalles Žilina

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 /

Group exhibitions between 2012–2015

2014

- Malba 2014, Galeria Nedbalka, Bratislava
- Past-Present-Past, Karlin Studios, Praha
- Dimenze teatrality, Nitrianska Galéria, Nitra
- Vesmír & CO, Galerie Gagarinka, Bratislava
- Private Nationalism, Ostrale, Drážďany, DE
- Private Nationalism, M 21 Galéria, Zsolnay Cultural Quarter, Pécs, HU
- Darker than Black, SODA Gallery, Bratislava
- Private Nationalism, Divus, Praha
- Private Nationalism, Kasarne/ Kulturpark, Košice
- Rozmanitosť nutná, Slovenská národná galéria, Bratislava

2013

- 1848, Stredoslovenská galéria, Banská Bystrica
- Bonaj Lokoj, Bohnice, Praha
- Film. Directed by Artists 2, Nitrianska galéria, Nitra
- Romantic Apprehensions, Metamatic:taf, Athény, EL
- Artplacc Tihany, Tihany, HU

2012

- New Media Folklore, Diggallery, Košice
- Emotioni Réale, Cluj, RO
- Discovery of Slowness II, Tranzit, Bratislava
- VI. Zlínský salon mladých, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně
- Circus crew, LARM gallery, Kodaň, DK
- Arteterapia, Galéria Medium, Bratislava

www.andrascsefalvay.com

TEREZA FIŠEROVÁ

Ve své tvorbě se Tereza Fišerová soustřeďuje na tělesný prožitek situace. Ten někdy zakouší ona sama a diváci zprostředkovaně sledují záznam fyzicky namáhavého snažení, jindy vytváří v galeriích jakési skryše, do nichž se návštěvníci mohou ukrýt před světem, uměním i pohledem kolemjdoucích. Jakkoli různorodé její práce jsou, všechny vedle širokého vymezení tělesnosti spojuje ještě něco. Snad by šlo mluvit o vytváření či konstruování prostředí performance, která jsou odpozorována z každodenního života, pro účely instalace však vznikají uměle. Zatímco v prvních Tereziiných pokusech vzlétnout pomyslné překážky ještě svou roli nehrály, v pozdějších komplexněji komponovaných situacích již vše bylo jinak. Prudce nakloněná stěna, na níž Tereza vybíhá, ale i zvláštní rotující objekt rozpohybovaný křikem vytváří testovací prostory, v nichž autorka promýšlí své tělo i jeho vztah k okolí. Na zmíněné *Vystoupení* a křikem poháněný objekt *Neruš mé kruhy* navazuje laťkové vězení *Transformance* postupně rozpohybované skrytým tělem. V poslední době se Tereza zajímá o iluzi, kterou tematizovala v instalaci *|AB| |BC| |AC|*, tím, že v zrcadle namísto nás samotných vidíme pohled kamery. Terezina spolupráce s Evženem Šimerou vyústila v několik výstavních projektů, společně představili například prošíty papír. Jehlou a červenou nití propíchovali napnutý papír, každý na opačné stěně papíru v neslyšitelné komunikaci.

In her work, Tereza Fišerová concentrates on the corporeal experience of the situation. She sometimes experiences this herself, with viewers watching a mediated recording of the physically demanding effort. At other times, she creates a sort of hiding place in the gallery, in which visitors can conceal themselves from the world, from art and from the view of passers-by. As heterogeneous as her works are, they are all united by something besides the broad definition of corporeality. Perhaps one could call it the creation or construal of the performance environments, which have been taken from observations of quotidian life, but for purposes of the installations are created artificially. While they did not yet play a role in Tereza's first attempts to launch imagined obstacles, everything was different in later, more comprehensively composed situations. The steeply inclined wall up which Tereza runs, as well as the strange rotating object set into motion by a shout, form the testing space in which the author contemplates her body and its relationship to the surroundings. The mentioned *Vystoupení* [Ascent] and the shout-driven object *Neruš mé kruhy* [Do not disturb my circles] are followed by the slatted prison *Transformance* gradually set into motion by a hidden body. Most recently, Tereza has become interested in illusion, which is her thematic focus in the installation *|AB| |BC| |AC|*, where in the mirror instead of ourselves we see the view from the camera. Tereza's collaborations with Evžen Šimera have produced several exhibition projects, including the joint performance prošíty papír [Sewn Paper]. With a needle and red thread, they poked through a taut sheet of paper, each on opposite sides of the paper in inaudible communication.

text Johana Lomová

16

Narozen / Born
1988 Plzeň

Studia / Education:
2011–2013
Vysoká škola uměleckopřmyslová v Praze
2012
École Supérieure d'Art et de Design
Marseille-Méditerranée, Marseille, FR
2008–2011
Ústav umění a designu Západočeské
univerzity v Plzni

Žije a pracuje / Lives and works
Praha

**Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015**
2015

- Dolby Surround Humanologic (s Evženem Šimerou), Galerie Kostka, Praha 2014
- Táborská hra, Galerie Entrance, Praha
- Pozice (s Evženem Šimerou), Galerie UM, Praha
- Zrcadlo & Lampa, Galeria 26, Bukurešť, RO 2013
- Neprostor, Galerie Jiří Putna, Brno

**Kolektivní výstavy v letech 2012–2015
Group exhibitions between 2012–2015**
2014

- Started 2014, České centrum Praha, Praha
- StartPoint 2013 – selection, Victoria Art Center, Bukurešť, RO
- Zóna v pohybu, Centrum současného umění DOX, Praha 2013
- StartPoint: Prize for Emerging Artists 2013, Centrum současného umění DOX, Praha 2012
- Zneužití, Galerie G99, Brno
- Ozvěny souznění, Galerie Klatovy/Klenová, Klenová
- Komunikace, Galerie Ladislava Sutnara, Plzeň

www.terezafiserova.com

VOJTĚCH FRÖHLICH

Motivem práce Vojtěcha Fröhliche je vnímání prostoru a času skrze pohyb a smysly lidského těla a hledání nových souvislostí a významů situací – zvláště ve svých performancích často zkoumá místa a jevy prostřednictvím vlastní tělesné a s ním související duchovní prožívání. Fyzické ovládnutí místa (lezením, během, osobní přítomností) využívá Fröhlich k alternativnímu prožití situace či konkrétního prostoru, krajiny nebo instituce skrze své tělo v reálně stráveném čase. Důležitá je práce s koncentrací a vědomím obecně (ve *Flow* trénoval chůzi po slackline napnuté nad dvoranou Národní galerie, v *Křehkém kině* 24 hodin ručně otáčel hodinky, aby „zadržel čas“ a zavřel se na týden v galerii do úplné tmy a izolace). V případě institucí můžeme jeho gesta chápat jako snahu o odkrytí nečekaného potenciálu místa: Akademii výtvarných umění prolezl v performanci *Cca...* bez dotyku se zemí, galerie zdolává cestami „podvědomí“ jejich budov - po zdech, stropech, šachtách a střeších: v performanci *Flag* vlál místo vlajky na stožáru, v *Expedition y.85* prolezl výstavou po zdech „proti toku času“ historické expozice).

Vojtěch Fröhlich je v roce 2015 finalistou Ceny Jindřicha Chalupeckého.

The motif of Vojtěch Fröhlich's work is the perception of space and time through movement, the senses of the human body, and the search for new contexts and meanings of situations. Especially in his performances, Fröhlich often explores places and phenomena through his own corporeal and thus also spiritual experience. He uses the physical mastery of a place (by climbing, clambering, running, barricading, personal presence) to create an alternative experience of a situation or specific space, landscape or institution through his body in real time. An important element is his work with concentration and consciousness generally (e.g. in *Flow*, he practices walking on a slackline suspended above the vestibule of the National Gallery). In the case of institutions, we can understand his gestures as an attempt to uncover the unexpected potential of a place: in the performance *Cca...*, he climbs through the Academy of Fine Arts without touching the floor; he negotiates galleries on paths of the “subconscious” of their buildings – along walls, ceilings, shafts and roofs; in the performance *Flag*, he flutters in the wind atop a mast in place of a flag; in *Expedition y.85*, he climbs through an exhibition along the walls “against the flow of time” of a historical exposition.

In 2015, Vojtěch Fröhlich is a finalist for the Jindřich Chalupecký Award.

text Sláva Sobotovičová

17

Narozen / Born
1985 Praha

Studia / Education
2008–2014
Akademie výtvarných umění v Praze
2006–2009
Katedra fotografie Filmové a televizní fakulty
Akademie múzických umění v Praze

Žije a pracuje / Lives and works
Praha

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

- 2014
- Drdova Gallery, Praha
  - -1, Villa Arson, Nice, FR
- 2013
- 2500,-, Gallery Fenester, Praha
  - Minimalistic workout (s Lucií Mičíkovou), Gallery D9, České Budějovice
  - Nenápadný rozdíl mezi životem a smrtí, Galerie 35m2, Praha
- 2012
- Enlightenment, Fotograf Festival, Školská 28, Praha
  - Křehké kino, Galerie Jelení, Praha
  - Křehké kino, Galerie mladých, Brno

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

- 2014
- PLATOvideo1, Trojhalí Karolína, Ostrava
  - Diplomanti AVU 2014, Národní galerie v Praze
  - Cesta, Meetfactory, Praha
  - Zdálo se ti o horách?, České centrum, Praha
  - Pracoviště, Galerie AMU, Praha
- 2013
- Carte Blanche, Kuvataideakatemia Gallery, Helsinki, FI
  - Byt či Nebyt, Galerie AVU, Praha
  - The Image Object, Kuvataideakatemia Gallery, Helsinki, FI
  - Festival Fluidum #4 ENDAGMEI, Galerie K4, Praha
  - School Notes, Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem
  - Crosstalk, video art festival, Budapešť, HU
  - Petites Résistances, Weltkunstzimmer, Düsseldorf, DE
  - Entry Code, Galerie AVU, Praha
  - Hi5!, Dům umění města Brna
  - The 9th International Directors Lounge, Urban Research program, Berlín, DE
- 2012
- Jiné vize, 11. Přehlídka animovaného filmu, Olomouc
  - La perte du désir de plaisir, PCF, Place Voltaire, Arles, FR
  - Konec světa, Galerie G99, Brno
  - Pohyb na místě, Kokpit kafe, Praha
  - VI. Zlínský salon mladých 2012, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně
  - Naslepo, Galerie Na Kalvárii, Ostré u Úštěka
  - Ostrovy odporu: Mezi první a druhou moderností 1985–2012, Národní galerie v Praze
  - Křehké kino, Galerie mladých, Brno
  - Zootropio film festival, Portugal, Porto, PT
- www.vojtechfroehlich.blogspot.com

DOMINIK GAJARSKÝ

U zdroje většiny prací Dominika Gajarského najdeme odkaz na nějakou autoritu moderní éry. Vedle výtvarných umělců se tu objevují osobnosti z jiných uměleckých odvětví (tanečnice, spisovatelé), ale také vědci či šachisté. Toto rozostřené spektrum naznačuje, že inspirací i tématem je pro Gajarského širší fenomén kulturní moderny ve své rozporuplnosti a složitosti. Avantgardní projekt zahrnuje jak pronikání abstraktních forem do každodenního života v podobě designu užitných předmětů, tak i opačný pohyb začleňování všedních věcí do umění. Snahu pozitivistické vědy o přesnou klasifikaci měřitelných faktů doprovází protichůdný zájem o přírodní či exotické jevy, jež se systematizaci brání. Uctívání logické nutnosti jde ruku v ruce s fascinací náhodou, kterou tah ve hře nikdy nezruší – jak mohou dosvědčit šachové partie nebo díla seriální hudby. Jestliže zobecníme tato pnutí v podobě základního protikladu abstrakce (konstrukce, systému, jasnosti) a přírody (nepoddajného, cizího, tajemného), pak v dílech Dominika Gajarského se tyto póly vzájemně propadají do sebe. Záběry divočiny pocházejí ze skleníku botanické zahrady. Rituální artefakty „primitivů“ jsou v albu bílého muže redukovány na ploché abstraktní útvary. Přepis šachové partie do hudební partitury a její následné přehrání na thereminu ústí do atonální následnosti kvílivých zvuků coby výrazu racionality, jež se zvrtila. Technické médium filmu a fotografie je použito způsobem, který zdůrazňuje jeho magickou stránku.

At the root of most of Dominik Gajarský's works, we find a link to some kind of authority of the modern era. In addition to fine artists, these include personalities in other artistic areas (dancers, writers), as well as scientists and chess players. This blurred spectrum suggests that for Gajarský inspiration and theme are a broader phenomenon of modern culture in its inconsistency and complexity. The avant-garde project encompasses the penetration of abstract shapes into quotidian life in the form of the designs of utilitarian objects, as well as the converse tendency of integrating ordinary items into art. An attempt to attain positivistic knowledge of the precise classification of measurable facts is accompanied by a countervailing interest in natural and exotic phenomena which resist systematisation. The veneration of logical necessity goes hand in hand with a fascination with chance, which a move in the game never negates – as evidenced by chess games and works of serial music. If we generalise this tension to the basic contraposition of abstraction (of construction, system and clarity) and nature (of the obdurate, the foreign and the mysterious), then in Dominik Gajarský's works these poles collapse into each other. Camera shots of the wild come from the greenhouse of a botanical garden. Ritual artefacts of "primitives" are reduced to flat, abstract formations in the white man's album. The transcription of a chess game into sheet music and its subsequent playing on a theremin culminate in an atonal succession of howling sounds, like an expression of rationality gone awry. The technical media of film and photography are used in a manner that emphasises their magical side.

text Václav Magid

Narozen / Born
1986 Praha

Studia / Education
2009–2014
Akademie výtvarných umění v Praze
2013
Universität der Künste, Berlin, DE
2006–2009
Ústav umění a designu Západočeské
univerzity v Plzni

Žije a pracuje / Lives and works
Praha

Vystavuje od / Exhibitions since
2007

Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015

- 2014
• Message in the bottle, EIB Art Institute, Luxemburg, LU
- Cesta do pravěku, Galerie Jelení, Praha 2013
- Pavilom, Galerie Pavilon, Praha
- Alechin vs. Capablanca, Galerie 207, Praha 2012
- Mechanický dokument, Galerie mladých, Brno
- Backsides, Galerie 35m2, Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015
Group exhibitions between 2012–2015

- 2014
• Umění a stín, České centrum, Praha 2013
- Immer noch allein, Karriereseife?, After the Butcher, Berlin, DE
- Mysl je sval, Galerie MeetFactory, Praha 2012
- Zkušební vrtý, Galerie G99, Brno
- Intruder, Lístkárna bývalých Elektrických podniků, Praha

JONÁŠ GRUSKA

Hrá na zvonkohru na Kamennom námestí a na vetracie rúry na Trnavskom mýte v Bratislave, alebo na vzduchotechniku v Prádelni Bohnice v Prahe. Vytvoril hudobný softvér JONO inšpirovaný modulárnym syntetizátorom a postavil si svoj vlastný skutočný modulárny syntetizátor. Vymyslel a rozvíja nástroj Elektrosluch, ktorý sníma a prevádza na zvuk elektromagnetické žiarenie. Elektrosluch predáva alebo poskytuje zadarmo schémy na jeho výrobu. Všetko nahráva, a veľkú časť svojich nahrávok vydáva na vlastnom hudobnom labeli LOM, ktorý sa orientuje na stredo – a východoeurópsku experimentálnu hudobnú scénu. Organizuje out-doorový hudobný festival ZVUK. Vedie workshopy terénneho nahrávania zvuku alebo práce so zvukovým programovacím prostredím SuperCollider. K svojim veciam si sám robí dizajn a stále sa v ňom zlepšuje. Mladému slovenskému hudobníkovi a zvukovému umelcovi Jonášovi Gruskovi rozhodne nechýba sebavedomie. Všetko, do čoho sa pustí, dokáže doviest do úspešného konca. A nie je toho málo. Zvuk a kompozíciu študoval v Haagu a Krakove. Okrem jeho vlastného mena ho môžete hľadať aj pod umeleckými pseudonymami Mrkva a Binmatu. O Jonášovi Gruskovi sa píše vo *Flash Arte*, v poprednom britskom hudobnom mesačníku *The Wire*, ale aj na známom blogu *hackaday.com*, obľúbenom v prostredí „makers culture“. O Jonášovi Gruskovi bude ešte veľa počuť, a to nielen u nás a nielen na hudobnej scéne.

He plays the carillon on Kamenné námestie ("Stone Square") and the ventilation pipes at the Trnavské mýto intersection in Bratislava, as well as the air-conditioning equipment at the Bohnice Laundromat in Prague. He created the music software JONO inspired by a modular synthesiser, and built his own real modular synthesiser. He invented and is developing the Elektrosluch instrument, which records electromagnetic radiation and converts it into sound. He distributes the Elektrosluch or provides its production schematics free of charge. He records everything, and publishes a large portion of his recordings on his own music label, LOM, which is focused on the Central and East European experimental music scene. He organises the ZVUK open-air music festival, and leads workshops on sound recording in the field and on working with the SuperCollider sound programming environment. He does his own design work for his creations and is continually improving. Indeed, the young Slovak musician and sound artist Jonáš Gruska is definitely not lacking in confidence. He is able to bring everything he starts to a successful conclusion. And he starts a lot. Gruska studied sound and composition in The Hague and in Krakow. In addition to his own name, you can also search for him under the artistic pseudonyms Mrkva and Binmat. Jonáš Gruska has been written up in *Flash Art*, in the leading British monthly *The Wire*, and on the prominent blog *hackaday.com*, which is popular in the "maker culture". There will be a lot more to hear about Jonáš Gruska, and not only domestically and not only on the music scene.

text Katarína Gatialová

19

Narozen / Born

1991 Plzeň

Studia / Education

Institute of Sonology, Haag, NL
Akademia Muzyczna, Krakow, PL

Žije a pracuje / Lives and works

Bratislava

Vystavuje od / Exhibitions since

2009

Výstavy a vystoupení v letech 2012–2014 Exhibitions and performances between 2012–2014

2014

- Kraak festival, Bratislava
- (s MSHR), FUGA, Bratislava
- ZVOM, Bratislava
- 75 cyklov (s :::), Bratislava
- Norberg festival, Norberg, SWE
- Binmatu performance, Pardubice
- Velak Export, Vídeň, AT

2013

- Binmatu performance, Ephemere, Haag, NL
- LOM label showcase, Bratislava
- Kraak festival, Aalst, BE
- (s Bolka), Haag, NL
- Gemak gallery / Dystopia / Autonom Centrum / Loos Studio / Villa K / Sonology Final Exam, Haag, NL
- ZVUK festival, Bratislava
- A.live festival, Bratislava
- Bonaj Iokoj, Prádelna Bohnice, Praha
- (s Zavaloka), Mélos-Ethos festival, Bratislava
- Mrkva/Bolka performance, Bratislava

2012

- (s Krakow Active Ensemble), Alchemia, Krakow, PL

- Multiplace festival, Brno
- Binmatu performance, Akademia Muzyczna, Krakow, PL
- OSMOGAS, TIK festival / Open House festival, Brusel, BE
- Binmatu performance, Queerowy maj, Krakow, PL
- (s Krakow Active Ensemble), Index errorum dzieciorem, Krakow, PL
- Phasolume installation (s Agnes Szlag), Krakow, PL
- Binmatu performance, Dietla 449, Krakow, PL
- Binmatu performance, Slovak Radio, Bratislava
- Binmatu performance, Day of Sound, Bunkier Sztuki, Krakow, PL
- (s Luke Deane a Eugene Kim), Haag, NL
- Binmatu performance, NEXT festival, Bratislava

<http://jonasgru.sk>
<https://lunaraudio>
<https://zvukolom.org>

JULIA GRYBOŠ BARBORA ZENTKOVÁ

Spolupracovat začaly již během studií na ostravské Fakultě umění, odkud na podzim 2011 přišly na stáž na brněnskou FaVU. Zde se nejprve jako „nezávislé pozorovatelky“, ale s postupem času jako stále aktivnější hybatelky, účastnily transformace malířského ateliéru, v jehož vedení v tom roce vystřídal Martina Mainera Luděk Rathouský. Mimo jiné tehdy „předsádlí“ ateliéru upravily jako procesuální instalaci-galerii, v níž se po každé ateliérové schůzce objevil nový artefakt inspirovaný jejím průběhem. Na FaVU nakonec nastoupily na magisterské studium, jež završily společnou instalací v budově „dolního nádraží“ nedaleko brněnské Zvonařky, kde tou dobou již několik měsíců provozovaly vlastní galerii Tvar. Komorní prostor, který nemá ani dvacet čtverečních metrů podlahové plochy, se již stal pevnou součástí brněnské (Art) mapy a Julia s Barborou do něj nevou jen výtvarné umělce, ale také hudebníky, jejichž koncerty zde mají zvlášť intenzivní atmosféru. Zájem o hudbu, především o neopsychedelický rock, se silně promítá i do jejich vlastní tvorby. Hledají způsoby, jak výtvarná média, především malbu, ale také objekty a videa, propojovat s hudbou do komplexních instalačních celků. Své výstavy staví jako scénu, do které je třeba vejít a nechat se prostoupit zvukem a obklopit obrazy. Jejich malby, často na první pohled téměř monochromatické, tvořené ale mnoha lazurními vrstvami, v tomto přístupu možná ztrácí něco ze své autonomie, za to získávají až „teatrální“ kvality, které před půlstoletím kritizoval Michael Fried u minimalistického umění. Pro Julii Gryboš a Barboru Zentkovou ale neplatí krédo Franka Stelly: „Co vidíte, je jen to, co vidíte“. Jejich malby sice někdy pouze odrážejí světlo jako temné lesní tůňky, vyplatí se ale zabořit do nich obličej a nakouknout, co je pod hladinou.

They began to collaborate during their studies at the Faculty of Fine Arts, University of Ostrava, from where they came to Brno University of Technology's Faculty of Fine Arts (FaVU) for an internship in the autumn of 2011. Here – first as “independent observers” but over time as increasingly more involved actors – they participated in the transformation of the painting studio, whose director, Martin Mainier, was replaced that year by Luděk Rathouský. Among other things, they turned the studio's “vestibule” into a processual installation/gallery, in which a new artefact appeared after each studio meeting – inspired by the meeting's contents. They ultimately enrolled in the master's programme at FaVU, which they concluded with a joint installation in the building of the “lower station”, not far from Brno's Zvonařka station where they had been operating their own gallery, Tvar, for several months. The intimate space, which does not even measure twenty square metres, has become an established fixture of Brno's (Art)map. Julia and Barbora do not invite just visual artists here, but also musicians, whose concerts have an especially intense atmosphere. Their interest in music – above all in neo-psychedelic rock – is also strongly reflected in their own work. They look for ways to interconnect artistic media – especially painting, but also objects and videos – with music in complex installations. They build their exhibitions as a scene which one must step into and allow oneself to be imbued by sound and surrounded by pictures. With this approach, their paintings – often at first sight nearly monochromatic yet constructed from many layers of glazing – may lose some of their autonomy, but in return they acquire the almost “theatrical” quality which Michael Fried criticised in minimalist art half a century ago. For Julia Gryboš and Barbora Zentková, however, Frank Stella's credo “What you see is only what you see” does not apply. While their paintings sometimes merely reflect the light dimly like dark forest ponds, it is worth delving into them and seeing what lies beneath the surface.

text Jan Zálešák

Narozena / Born

Julia Gryboš 1988 Opole, PL
Barbora Zentková 1986 Martin

Studia / Education

Julia Gryboš
2011–2014
Fakulta výtvarných umění Vysokého učení
technického v Brně
2008–2011
Fakulta umění Ostravské univerzity v Ostravě

Barbora Zentková
2011–2014
Fakulta výtvarných umění Vysokého učení
technického v Brně
2008–2011
Fakulta umění Ostravské univerzity v Ostravě
2005–2008
Fakulta humanitních věd, Univerzita Mateja
Bela v Banskej Bystrici

Žijí a pracují / Lives and works

Brno

Vystavují od / Exhibitions since

2010

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

- 2015
- Uprostřed hluku vlastní kroky slyšet, Dům umění města Brna
- Chvilé, Galerie OFF/Format, Brno 2014
- Jak se věci mají, Galerie Půda, Jihlava 2013
- Pracovní název – Malířství, Galerie Luxfer, Česká Skalice 2012
- Bod, Galerie Anne Frank Memorial, Brno

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

- 2014
- Hoď mi ty střední výšky níž, Rosická 1, Brno 2013
- Depth of Focus, Das weisse Haus, Vídeň, AT 2012
- Second Season, AMoYA, Praha
- Urzadzamy władze po czesku, Galeria 2.0, Varšava, PL

www.juliagrybosbarborazentkova.blogspot.cz

DOMINIK HLINKA

Dominantnou stratégiou v tvorbe Dominika Hlinku je motív transferu, transformácie alebo translácie. *Trans* – ako predpona odkazujúca k prekonaniu, premene, presahu. Témou jeho prác je maľba a jej možné posuny. K skúmaniu média mu ako nástroj slúžia predovšetkým digitálne technológie. Maľba sa ich prostredníctvom „rozpúšťa v pixely“ aby sa následne spätne pretavila v rukodielnej činnosti. Digitálna manipulácia ako predispozícia k obrazu. Autor tematizuje model vnímania skutočnosti, ktorý nie je bezprostredný, ale sprostredkovaný (data) bázov vygenerovaných obrazov, predurčený možnosťami programu. Námety banálnych nájdených scén, architektúry a jej fragmentov či krajiny sú zaznamenávané, scanované ako dokumenty našej prítomnosti. Jedinečnosť a pomínuteľnosť je fixovaná a ukladaná do pamäti. Zálohovanie ako vygenerovaný pocit bezpečia (*Záloha*, 2012). Podstatným rysom Dominikovej práce je hľadanie súvislostí medzi ľudským myslením, vnímaním a umelými systémami inteligencie. Medzi originalitou a jedinečnosťou umeleckej tvorby a tvorbou, ktorá je odkázaná na dátové informačné vstupy a naprogramovanie (*Telematická metóda*, 2014). Je obraz ešte stále svojbytnou skutočnosťou? Je ešte stále odkázaný na autora? Pri pohľade na diela sa zdá, že ľudský faktor je ešte stále nezastupiteľný. Avšak občas po „zápase“ ostávajú prítomné stopy, chyby v programe – praskliny a ruiny.

The dominant strategy in the work of Dominik Hlinka is the motif of transfer, transformation and translation – *trans* – as a prefix denoting overcoming, changeover or overlapping. The theme of his works is painting and its possible development. His main tools for exploring the medium are digital technologies, through which a painting “dissolves into pixels” only to be subsequently recast in handicraft – digital manipulation as the predisposition for an image. The author’s thematic focus is a model of the perception of reality which is not immediate, but rather a mediated (data)base of generated images predetermined by the program’s capabilities. The subjects of banal found scenes of architecture and its fragments or a landscape are recorded – scanned as documentation of our presence. Their uniqueness and transience are fixed and saved in memory, stored as a generated feeling of security (*Záloha* [Storage], 2012). A substantive feature of Dominik’s work is the search for connections between human thought, perception and systems of artificial intelligence, between the originality and uniqueness of an artistic work and a work which is reliant on data outputs and programming (*Telematická metóda* [Telematic Method], 2014). Is an image still independent reality? Is it still dependent on the author? When viewing the works, it seems that the human factor remains indispensable. Sometimes after the “struggle”, however, traces linger – errors in the program, cracks and ruins.

text Ján Kralovič

21

Naroden / Born
1989 Šahy

Studia / Education
2008–2014
Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave
2011–2012
Head, Ženeva, CHE

Žije a pracuje / Lives and works
Bratislava

Vystavuje od / Exhibitions since
2011

Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015
2014

- Geodézia obrazom, Galéria Cypriana Majerníka, Bratislava 2013
- Modelová situácia, Tranzit, Bratislava
- Limity obyvateľnosti, Nový dvor, Brňlovce
- Záloha, Nitrianska galéria – Bunker, Nitra 2012
- Príčiny dôsledkov, Galéria M+ +, Bratislava

Kolektívni výstavy v letech 2012–2015
Group exhibitions between 2012–2015
2015

- Retrospectivepreview, Freshmen’s gallery, Bratislava 2014
- Poetika periférie, Slovenské národné divadlo, Bratislava
- Rozmanitosť nutná, Slovenská národná galéria, Bratislava
- Magisterské diplomové práce, Piszatoryho palác, Bratislava
- StartPoint: Prize for emerging artists, Centrum súčasného umění DOX, Praha
- Maľba roka 2014, Galéria Nedbalka, Bratislava 2013
- Essl art award 2013, Galéria Medium, Bratislava
- Hmlu zrak nerozptýli, Piszatoryho palác, Bratislava
- Maľba roka 2013, Galéria Nedbalka, Bratislava
- Podporovaný formát, Galéria Medium, Bratislava
- XI. Triénale akvarelu, Novohradské múzeum a galéria, Lučenec

www.dominikhlinka.blogspot.com

PETR KRÁTKÝ

Tématem tvorby Petra Krátkého je pohledovost v umění. Skrze manipulaci náhledu díla Krátký testuje mechanismy jeho vnímání, možnosti fikce v něm a dopad předurčeného úhlu pohledu na jeho významy. Používá různé techniky od apropriací a reinterpretací přes změnu pravidel čtení až po hry s autonomií obrazu (zejména videoprostoru jako pohledu kamery, který je jediným okem diváka a jehož perspektivu může umělec rafinovaně ovládat).

Krátký se vyjadřuje v komplexních instalacích nebo ve video-glosách a performancích. Častými motivy jsou přehodnocování malby zcizujícími principy (používá malby jako ready-made v sochařských konstrukcích), rozpor mezi iluzorním a fyzickým prostorem (pomocí trompe l'œil na zdi přidává místnosti hloubku potřebnou pro ozvěnu*), či svébytnost filmového času a prostoru (zasmyčkuje záznam do nekonečné série maleb na nekonečné zdi; zacyklením „před“ a „po“ vytvoří jakési vyvažující se hmoty akce; rukou ve videu „táhne“ kurzor na časové ose). Schémata recepce umění Krátký tematizuje také záměnou východisek mezi médii (ozvučuje sochy klepáním na ně, použije malbu jako herce ve fiktivním příběhu), zkrácením klíčové informace (opakovaně mate ve věci autorství; zatemní scénu a v záblescích osvětlí divákovi pouze vybrané fragmenty děje^o), nebo anekdotou (ránou obrazem do hlavy vytvaruje na plátně vypouklý reliéf).

* s Martinem Hrubým v instalaci *Dozvuk*, 2013

^o s Viktorem Takáčem v performanci *Kdyby se to právě dělo*, 2014

text Sláva Sobotovičová

The main theme of Petr Krátký's work is perspective in art. By manipulating how a work is viewed, Krátký tests the mechanisms of artistic perception, the possibilities of artifice, and the impact of a predetermined viewpoint on a work's effect and meanings. He employs various manipulative techniques, from appropriations and reinterpretations of works by other authors, to sculptural regroupings of the painted surfaces of image-objects, to playing with the autonomy of the "video-space" (the view from the camera, to which the viewer is relegated as his or her only eye, and whose perspective can be controlled in a refined manner by the artist).

Krátký expresses himself in sculptural installations or in short video glosses and video performances. A frequent motif is the conflict between illusory and physical space and the absurd replacement of one by the other (a trompe l'œil on the wall gives the room the depth necessary for an echo*; a vertical line painted on a picture and recorded in the direction of a stroke looks like a static shot with the hand in the video "pulling" the cursor along the timeline). Krátký also focuses thematically on schemata of artistic reception by jumping between media (he gives sound to sculptures by tapping on them; he swims over a blue floor reminiscent of a swimming pool from the camera's point of view), by omitting key information (he typically confounds in matters of authorship; he will darken the scene and illuminate for the viewer in flashes only selected fragments of the action^o), by intervening in the time sequence (he loops a shot, resulting in an "infinite" series of painting on an "infinite" wall), or anecdotally (he creates a convex bulge in a canvas by striking the painting against his head).

* With Martin Hrubý in the installation *Dozvuk*, 2013

^o With Viktor Takáč in the performance *Kdyby se to právě dělo*, 2014

22

Narozen / Born

1985 Klatovy

Studia / Education

2007–2012

Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze
2011
Rhode Island School of Design, Providence, USA
2010
Erasmus-Willem de Kooning Academy,
Rotterdam, NL
2009
Akademie výtvarných umění v Praze

Žije a pracuje / Lives and works

Praha

Vystavuje od / Exhibitions since

2007

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

2015

- Věnováno Dobromile, Galerie etc., Praha
- Meze interpretace, Artyčoktv
- Manifestace média (s Viktorem Takáčem), Bonobo, Berlín, DE
- 2014
- Kdyby se to právě dělo (s Viktorem Takáčem), 13. Přehlídka animovaného filmu, Olomouc
- Černá je když (s Viktorem Takáčem), Studio Truhlárna, Praha
- Role, INI Gallery, Praha
- Řešení Praha, Profil Jánoše Brücknera, Ve smečkách 23, Praha
- 2013
- No Comment Vol. 3 (s Janem Zdvofákem), Galerie U Dobrého pastýře, Brno
- Retrospektiva, Galerie V rámci, Ostrava
- Dozvuk (s Martinem Hrubým), Galerie Kostka, Praha
- Frame Story, Erika Deák Gallery, Budapešť
- Stop Motion, Galerie Kabinet, Brno
- 2012
- Žena s vlkem, Galerie Jelení, Praha
- Linhartovy narace (s Alešem Čermákem), Altán Klamovka, Praha
- Rafaní Revival – 31 konců / 31 začátků: KinoRIPavi, I.D.A., Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

2014

- Jiné vize, 13. Přehlídka animovaného filmu, Olomouc
- 8th International Dada Festival, Basel, CHE
- Locomotion Art Moving Images Festival, Londýn, UK
- Kamera (s Viktorem Takáčem a Zuzanou Žabkovou), Kabinet T, Zlín
- No comment Vol. 4, Stredoslovenská galéria, Banská Bystrica
- 2013
- No comment Vol. 2, Galerie U dobrého pastýře, Brno
- Best of Cross talk, HiggsField Contemporary Art Gallery, Budapešť, HU
- RoxyVisuals vol.1, Klub Roxy, Praha
- Cross talk Video Art Festival, Budapešť, HU
- Vzpomínky na budoucnost, Pohorelec 112/24, Praha
- Videokemp, Praha
- AQB-The ArtPlacc in Thinay, Balaton, HU
- V pohodě, Karlin Studios, Praha
- Mysl je sval, Galerie MeetFactory, Praha
- Obrazová příloha, Galerie NoD, Praha
- Tetradekagon, Fait Gallery Preview, Brno
- 2012
- Animace urbanismu, 11. Přehlídka animovaného filmu, Olomouc
- Tržiště umění, Prádelna Bohnice, Praha
- Pohyb na místě, Kokpit kafe, Praha
- Živé město, Galerie NTK, Praha
- Nezvaný host, Chodovská tvrz, Praha
- Zkušební vrtý, Galerie G99, Brno
- Artbanka second season, AMOYA, Praha

www.kratkypetr.cz

PATRIK KRIŠŠÁK

Patrik Kriššák vystudoval ateliér malby na Ostravské univerzitě u Daniela Balabána. Už během svého studia zkoumá médium malby a možnosti obrazu, tematicky se vztahuje k umění samotnému. Činí tak s lehkostí, odstupem a (sebe)ironií, která mu umožňuje vytvářet z obrazů prostorové instalace doplněné o (často nalezené) objekty, ready-made nebo živé předměty (rostliny). Uvádí-li (s potměšilým úsměvem), že základní jednotkou malby je tah štětce, ve stejný moment své tvrzení přesouvá na barvu a mystifikuje sám sebe i diváka. Jako „správný“ malíř maluje vedle abstraktních obrazů figurální „gaučák“, který obratem obklopí zářícími žárovkami, aby zproblematizoval automatické přijetí obrazu. Pro práci Patrika Kriššáka je typický experimentální přístup a hledání nové „vlastní“ techniky malby. Právě k té se dopracoval, když v loňském roce začal tvořit tzv. „flašové obrazy“. Namísto štětce používá láhev s namíchanou barvou, kterou překloupí na plátno nebo papír a přeneseně pokračuje v akční malbě, jak ji známe od padesátých let. Papírové kokony, do nichž ukrývá své obrazy, jsou metaforou časově uzavřeného vývojového stádia právě vznikajícího díla. Tím, kdo vstupuje do prostoru obrazu, není jen (samotný) autor, ale i obraz sám. Z dvojrozměrného média se v instalaci stává prostorový objekt, který až architektonicky definuje prostor.

Patrik Kriššák graduated from the painting studio at the University of Ostrava under Daniel Balabán. Already during his studies, he explored the medium of painting and the possibilities of the picture. Thematically, he relates to the art itself, and he does so with levity, distance and (self-)irony, which enables him to create from a painting a spatial installation with (often found) objects and ready-made or living items (plants). If he says (with a conniving smile) that the basic unit of painting is the brush stroke, then in the same moment he will shift his assertion to the paint, thereby mystifying himself as well as his audience. As a “proper” painter, in addition to abstract paintings he also paints a figurative “couch potato”, which he immediately surrounds with shining light bulbs in order to draw attention to the automatic acceptance of a painting. Typical of Patrik Kriššák’s work are an experimental approach and the search for his own new painting technique. Indeed, this is just what he attained last year when he began to create his so-called “bottle paintings”. Instead of a brush, he uses a bottle of mixed paint, which he pours onto the canvas or paper and figuratively continues in the style of action painting, as we know it from the 1950s. The paper cocoons into which he conceals his pictures are a metaphor for the temporally closed developmental state of the work that is being created. It is not only the author but also the painting itself that enters the painting’s space. In the installation, a two-dimensional medium becomes a spatial object which defines the space even architecturally.

text Lucie Šmardová

23

Narozen / Born 1986 Kežmarok
Studia / Education 2006–2011 Fakulta umění Ostravské Univerzity v Ostravě 2007–2008 Akadémia umení v Banské Bystrici
Žije a pracuje / Lives and works Praha
Vystavuje od / Exhibitions since 2003

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015 2015
<ul style="list-style-type: none">
• Mystický univerzalismus, Galerie W7, Olomouc
• Bez názvu, Galerie Jekor, Praha 2014
• Přesní dávka, Galerie ARTATAK, Praha 2013
• Inverze, Galerie Lauby / Ostravské muzeum, Ostrava
• Vnitřní (vě)dění, Galerie OFF/Format, Brno 2013
• Dárky, Galerie 35m2, Praha 2012
• Za desát dvanást, Galerie NoD, Praha 2012
• Hodge podge, Entrance Gallery, Praha
• We/oui, Galerie výtvarných umění v Ostravě

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015 2014
<ul style="list-style-type: none">
• Umění ve veřejném prostoru, Kukačka, Ostrava
• Urban pangea people, Karlin Studios, Praha 2013
• Nič sa nedeje, Galerie Prokopka, Praha
• 50 slov/50 words, bus MHD, Bratislava 2012
• Art Safari 24, Studio Bubec, Praha
• Cena kritiky za mladou malbu, Galerie kritiků, Praha
• Zbabelá výstava, Blahobyť, Praha
www.payokk.blogspot.cz

DAVID KRŇANSKÝ

David Krňanský ve své práci kombinuje velkorysé gesto s detailním komponováním. Když maluje rozměrné abstraktní obrazy, vytváří makro pohled na graffiti (série *Schémata*) a tematizuje samotnou techniku nanášení spreje, jindy se věnuje galerijní praxi, kterou ukazuje skrze schematické variace na obrazy vystavené na přehlídce Entartete Kunst. Na poslední výstavě vybudoval polystyrénové police dekorované prořezanými obličejí, nálepkou postavičky kouzelníka a vyšperkované popelníky z taveného skla. Struktura polic má snad připomínat Mondrianovy mřížky a zvláštní nepevnost polystyrenu můžeme číst jako komentář naší současnosti. Dozdobení pubertálními nálepkami i normalizačními předměty vše situuje do jakéhosi historického mezičasu.

David spolupracuje s Juliem Reichlem. Spolu zaplnili galerii saky s obrázky kachno-králíka. Dvojitost zobrazení, ke které se tím odvolávají, je vlastně dobrou metaforou jeho práce jako takové. David pracuje především intuitivně, přesto se vždy odvolává k něčemu konkrétnímu. Podobně jako když proklikáváme informacemi na internetu, nebo se noříme do minulosti postupným scrollováním blogu. V rámci zimních klauzur 2015 vystavil polici na grafické listy, kterou našel na chodbě školy. Nejprve nalezený objekt geometrizoval (ze strany umístit desky s obdélníkovými papíry), humanizoval (nálepky kouzelníků) a nakonec i vyzdvihl na tenké železné nožky připomínající modernistické muzejní instalace. Vznikl tak objekt odkazující se do minulosti i k současnosti, konkrétnější interpretace však chybí. Davidova práce má otevřené sdělení, které je ukotveno v kriticky přijímaných a neustále se měnících zkušenostech umělce i diváka. „*Je pondělí večer, pozdní odpoledne, sedím u okna a poslouchám doléhající zvuky z ulice. Listuju skicákem v naději, že objevím pár poznámek, které by mohli všechno vysvětlit. Marně. Nejspíš není vhodná chvíle vyjít s pravdou ven.*“, čteme v Davidově portfoliu.

In his work, David Krňanský combines magnanimous gesture with detailed composition. When he paints large, abstract pictures, he creates a macro-view of graffiti (the *Schémata* series), focusing thematically on the very technique of applying the spray paint. Elsewhere, he devotes himself to gallery practice, which he demonstrates through schematic variations in the pictures displayed at an exhibition of “degenerate art”. At the last exhibition, he constructed polystyrene shelves decorated with pruned faces, a sticker depicting the figure of a magician, and ornate ashtrays made from molten glass. The structure of the shelves is perhaps intended to recall Mondrian's bars, and we can read the special unsteadiness of polystyrene as a commentary on the present day. He situates the adornment with pubertal stickers and normalising articles all in a sort of historical interlude.

David collaborates with Julius Reichel. Together, they filled a gallery with blazers bearing pictures of a duck-rabbit. The duality of depiction to which they appeal here is actually a good metaphor for his work as such. David works mainly intuitively, but nevertheless he always appeals to something specific, similarly to when we click through information online, or immerse ourselves in the past by gradually scrolling through a blog. As his winter 2015 final project, he exhibited a shelf of graphic sheets which he found in the school hallway. First, he geometrised the found object (placing a folder of rectangular sheets of paper from the side), humanised it (stickers of magicians) and finally also elevated it on thin iron legs reminiscent of modernist museum installations. Thus emerged an object referencing the past as well as the present, but a more specific interpretation was missing. David's work has an open message which is anchored in the critically received and continually changing experience as an artist and viewer. We read from David's portfolio: “*It's Monday evening, late afternoon. I'm sitting by the window and listening to the sounds descending from the street. I'm leafing through sketches in hopes of finding some notes that could explain everything – but in vain. It's probably not the right time to bring out the truth.*”

text Johana Lomová

24

Narozen / Born
1987 Praha

Studia / Education
2011–2017
Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze
2010–2011
Fakulta umění a designu Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem

Žije a pracuje / Lives and works
Praha

Vystavuje od / Exhibitions since
2011

Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015

- Sedmiruký kouzelník, Centrum pro současné umění Futura, Praha 2014
- Nové dějiny nebudou (s Juliem Reichlem), Galerie Vestředu, Plzeň
- Showroom (s Monikou Krobovou), Galerie SPZ, Praha 2013
- Není to tajemství ani překvapení, Galerie 209, Brno
- Šílenství se stává metodou, Entrance Gallery, Praha
- Barevné léto, Galerie Jelení, Praha
- Koberec, Galerie 207, Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015
Group exhibitions between 2012–2015

- 2015
  - Ve vývoji, Galerie UM, Praha
  - Nejlepší krejčí ve městě, Galerie Hunt kastner, Praha
- 2014
  - Představ si, že na stoličce mezi námi sedí nahá dívka (s Juliem Reichlem), Fotograf Gallery, Praha
  - Umění a stín, Galerie NoD, Praha
  - Paper obsessed + 2, Galerie Dvorak Sec Contemporary, Praha
  - Spot, Galerie NTK, Praha
  - Výroční výstava UMPRUM, Veletržní palác, Národní galerie v Praze
  - Nad Čarou, Centrum současného umění DOX, Praha
- 2013
  - Pán Much, Wannick Gallery, Brno
  - Dlouho jsme se té anekdotě smáli, než jsme pochopili že jde o úkol, Wannick Gallery, Brno
- 2012
  - AT307 Želo Želez, Galerie Emila Fily, Ústí nad Labem

www.davidkrnanskytumblr.com

MATOUŠ LIPUS

Jeden z mála mladých umělců, který se soustavně věnuje figurální plastice. Řemeslně zvládnutí sympatičtí chlapíci – od hlavy po špičky bot, oblečení a módně učesaní nebo romantické polo-abstraktní potvory jsou téměř poznávacím znamením Matouše Lipuse.

Navzdory klasickému sochařskému úkolu, jakým je postava zachycená s atributem své identity vznikají Lipusovi pod rukama současné a svěží sochy. Klidně se prezentuje sochou vyřezanou z montážní pěny, jakoby to bylo dřevo, tvoří ale i v sádře, stejně jako z trvanlivého cementu. S tradicí nemá potřebu se porovnávat ve formě či virtuozitě – spíš tematicky. Co může být ale na relativně realistické figuře současné? Snad kromě současného oblečení a nezbytných hipsterských vousů? Vztah k architektuře, práce s prostorem, skupinové kompozice či póza vysochané figury jsou tématem už několik tisíc let. Matouš Lipus se pohybuje na hraně mezi vše-rejškem (kolikrát už to tady byl!) a současností, která se s historií neporovnává, ale sebevědomě ji používá ke svým vlastním cílům.

Jako student Kurta Gebauera se nepřestává věnovat soše ve veřejném prostoru. Lipusovou největší realizací je dvoumetrová socha *Noc* (2013/2014), která je zatím dočasně osazena v parku na vrchu Vítkově v Praze.

Matouš Lipus is one of only a few young artists who devotes himself systematically to figural sculpture. Finely crafted likable boys from their heads to the tips of their shoes, dressed and with stylish haircuts or romantic semi-absurd beasts are practically his calling card.

Contrary to the classical task of the sculptor, in which the subject is captured by an attribute of its identity, Lipus's take shape under the hands of a current and vibrant sculpture. He will cheerfully present a sculpture carved out of industrial foam – as if it was wood – but he also works in plaster, as well as durable cement. There is no need to compare his work with tradition in form or virtuosity, but rather thematically. But what can be current about a relatively realistic figure? Other than current attire and the essential hipster beard? The relationship to architecture, working with space, group compositions and the pose of a sculpted figure have been themes for several thousand years. Matouš Lipus straddles the line between yesterday (how many times have we seen that!) and the present, which does not compare itself to history, but uses it confidently for its own objectives.

As a student of Kurt Gebauer, Lipus devotes himself ceaselessly to sculpture in public space. His largest realisation is the two-metre sculpture *Noc* [Night] (2013/2014), which has been temporarily installed in the park at the top of Vítkov hill in Prague.

text Anežka Bartlová

25

Narozen / Born

1987 Olomouc

Studia / Education

od 2008

Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze
2012

Bezalel Academy of Art and Design, Jeruzalém, ISR
2011

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki, Krakov, PL
2009

Akademie výtvarných umění v Praze

Žije a pracuje / Lives and works

Praha

Vystavuje od / Exhibitions since

2009

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

- Mramorový oblouk (s Jakubem Týtykalo), Galerie Caesar, Olomouc
2014
- O pravosti srdce (s Alešem Novákem) Galerie Kostka, Praha
- Předmětem je touha, Galerie Jáma, Ostrava
- Oáza, Galerie 207, Praha
- Hodina aktu, NIKA – malá galerie VŠUP Praha
2013
- Možný půvab, Galerie Jelení, Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

- 2014
- Černobílá zahrada, Studio hrdinů, Praha
- Na jeden večer s Igorem Hosnedlem, Praha
- Roxy Visuals Vol. 2, Klub Roxy, Praha
- UMPRUM 2013, Národní galerie v Praze
2013
- Problem Is Here, Festival 4+4 dny v pohybu, Praha
- Proč jsme tady, Třeboň
- Lapidárium, Galerie Jaroslava Fragnera, Praha
- Nicky na schodech, HAMU, Praha
- Sochař nebo Zahradník, Alšova jihočeská galerie, Hluboká nad Vltavou
- Šaloun na procházce, Šalounův atelier, Praha
- Sandokan, Galerie NTK, Praha
2012
- Štkání, továrna Textilana, Nové Město pod Smrkem
- Rané práce 2009–2012, Centrum současného umění DOX, Praha

LUCIE MIČÍKOVÁ

Lucie Mičíková je absolventkou ateliéru Intermedií a multimédií na VŠVU v Bratislave (ateliér „IN“ prof. Ilony Németh). Jej tvorba sa pohybuje na hranici lability a stability. Na hrane zániku a nemennosti. Diela sú materiálovou hrou, založenou na vytváraní často dočasných objektov, koláží alebo skrumžácií. Pracuje s architektonickými princípmi, ktoré prenáša do foriem kresby či priestorovej inštalácie. Spontánnosť a hravá improvizácia s asamblážovaným materiálom je prostredníctvom vrstvenia, (a)kumulácie pretavená do krehkých konštrukcií, prostredí kdesi na pomedzí organického, kryštalického a architektonického. Architektúra je tu ponímaná širšie: ako miesto – útočisko, ako lokalizácia, zafixovanie miesta nielen v úlohe jeho priestorového ohraničenia, ale aj v zmysle sprítomnenia efemérnejších javov: spomienky, zážitku, predstavy. Luciine kresby, jemné tektonické vláknité štruktúry, možno chápať ako zhmotnenie predstavy o svete ako o komplikovanom, previazanom a štruktúrovanom celku. V posledných realizáciách (napr. *Nine Clouds* (2014); *Až se vrcholky našeho nebe spojí, můj dům bude mít střechu* (2014–15) v spolupráci so Zuzanou Žabkovou) sa púšťa do priestorových, nástenných kresieb, frotáží, kde sa architektonické komponenty premieňajú do podoby krajinárskych kompozícií. Výtvarné diela začína až organicky bujniť. Poetika materiálu expanduje a vyplnía dutiny priestoru.

Lucie Mičíková is a graduate of the Intermedia and Multimedia Studio at the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava (Prof. Ilona Németh's Studio „IN“). Her work straddles the line between lability and stability, between destruction and immutability. Her works are an interplay of materials based on creating often temporary objects, collages or scrimmages. She works with architectural principles, which she implements in the form of drawings and spatial installations. Spontaneity and playful improvisation with the assembled materials are recast through layering and (ac) cumulation into fragile constructions – an environment somewhere on the fringes of the organic, crystalline and architectural. Architecture is conceived more broadly here, as a place-sanctuary, a localisation, the fixation of a place not only in terms of its spatial borders but also in the sense of retrieving ephemeral phenomena such as memories, experiences and ideas. Lucie's drawings – finely tectonic, fibrous structures – can be understood as the substantiation of a view of the world as a complicated, interwoven and structured whole. In her most recent realisations (e.g. *Nine Clouds*, 2014; *Až se vrcholky našeho nebe spojí, můj dům bude mít střechu* [When the Peaks of Our Heavens Merge, My House Will Have a Roof], 2014–2015 in cooperation with Zuzana Žabková), she undertakes spatial wall-drawings and frottages where architectural components are transformed into landscape compositions. The artworks begin to proliferate organically. The poetics of the material expands and fills in the gaps in the space.

text Ján Kralovič

96

Naroden / Born
1986 Tábor

Studia / Education
2006–2012
Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave

Žije a pracuje / Lives and works
Tábor

Vystavuje od / Exhibitions since
2004

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

2015

- Lucie Mičíková v UKG, Ukradená galerie, Český Krumlov
- *Až se vrcholky našeho nebe spojí, můj dům bude mít střechu* / část 2 (se Zuzanou Žabkovou), Východoslovenská galéria, Košice

2014

- Zapomenutý list, Chert, Berlín, DE
- Stupeň zpochybnění (s Jurajem Gáborem), Galéria mladých, Nitra
- Quando surge la luna (s Anežkou Hoškovou), Greenhouse, Berlín, DE
- *Až se vrcholky našeho nebe spojí, můj dům bude mít střechu* / část 1 (se Zuzanou Žabkovou), Galerie Tvar, Brno

2013

- Minimalistická rozcvička (s Vojtěchem Fröhlichem), Galerie D9, České Budějovice
  - Výhled z Le Petit Cabanon, I.D.A., Praha
  - Devět mraků, Vitřinky, Ústí nad Labem
  - Hnízdo, Galerie Buňka, Ústí nad Labem
  - Modrá místa, Galéria HIT, Bratislava
- 2012
- Eventy v korunách stromů, park Slovenskej národné galérie, Bratislava
  - Z nahledu, Liber Space, Záhřeb, HR

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

2014

- 24 Hodin, Kasárne Kulturpark, Košice
- AOB Bílá noc, AOB, Budapešť, HU
- Landscape festival, Galerie Jaroslava Fragnera, Praha
- Poetický materialismus, SODA Gallery, Bratislava

2013

- First of the Last Days, A4 – nultý priestor, Bratislava
  - Manual of Moments, Karlin Studios, Praha
  - Con-Action, A4 – nultý priestor, Bratislava
  - 3D Super Food, Festival performance, Galerie Ferdinanda Baumanna, Praha
- 2012
- Výstava diplomových prací, Open Gallery, Bratislava
  - Objavenie pomalosti II, Tranzit, Bratislava

www.luciemickova.blogspot.com

KAROLÍNA MIKESKOVÁ

Během prvních tří let studia v ateliéru nových médií na pražské akademii se Karolína Mikesková vyjadřovala především prostřednictvím technického obrazu. Ve videích a fotografických sériích analyzovala proměny lidského vnímání spojené se změnou světelných podmínek a s přibývajícím tmem. V instalaci *Kabinet* (2010), realizované společně s Romanem Štětinou, poprvé prokázala svůj nevšední cit pro práci s materiálem, když do struktury uměle vytvořených minerálů promítla kompozice předních děl českého výtvarného umění. Od roku 2012 se Karolína ve své práci zabývá obrazovou skladbou kontinuálně. Zaujímá ji kompozice v krajinomalbě. Romantické krajiny a tušové malby japonských mistrů nejprve rekonstruovala v různorodých i zbytkových materiálech a zachycovala na fotografiích (*Krajina s vodopádem*, 2012; *Marina*, 2012). Postupně se však pokusila navrátit výjevům jejich prostorové kvality. V instalaci *Krajina v kurzivním stylu* (2012) vyvázala jednotlivé prvky obrazu z plochy a sestavila je do nových prostorových vztahů. Jako by v drobných odlitcích zachytila nejen jednotlivé motivy, ale i osvobozené tahy štětce. Vydala se na objevnou cestu v prostoru a hmotě. Důmyslná práce s výrazovými prostředky materiálu se v posledních dvou letech stala Karolíninou doménou, promítá se nejen do prostorových instalací, ale i do fotografických obrazů.

During the first three years of her studies in the New Media Studio at the Academy of Fine Arts in Prague, Karolína Mikesková expressed herself mainly by means of a technical picture. In videos and photographic series, she analysed transformations in human perception connected with changes in lighting conditions and with increasing darkness. In the installation *Kabinet* (2010), realised jointly with Roman Štětina, she first demonstrated her remarkable sense for working with material by projecting compositions of prominent works of Czech fine art into a structure of artificially produced minerals. Since 2012, Karolína's work has focused continuously on pictorial composition, and she is particularly interested in composition in landscape painting. First, she reconstructed romantic landscapes and ink paintings by Japanese masters in heterogeneous and residual materials, and captured them in photographs (*Krajina s vodopádem* [Landscape with a Waterfall], 2012; *Marina*, 2012). Gradually, however, she tried to return the scenes' spatial quality. In the installation *Krajina v kurzivním stylu* [Landscape in Cursive Style] (2012), she detached individual elements of the picture from the surface and reassembled them into new spatial relationships – as if capturing in small casts not only the individual motifs but also the liberated strokes of the brush. She has set out on a path of discovery in space and matter. Ingenious work with materials' expressive means has become Karolína's domain during the past two years, and this is projected not only into her spatial installations but also her photographic pictures.

text Nina Michlovská

Narozena / Born
1990 Praha

Studia / Education
2009–2015
Akademie výtvarných umění v Praze

Žije a pracuje / Lives and works
Praha

Vystavuje od / Exhibitions since
2010

Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015
2015

- Kuba Export, City Surfer Office, Praha 2014
- Na lodi v zálivu Akaši, Galerie Jelení, Praha
- Hudlická skála, Galerie Dobrý den, Uničov 2013
- Kikuči Keigetsu, Vitrína Deniska, Olomouc 2012
- Živé hodiny (s Romanem Štětinou), Galerie 35m2, Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015
Group exhibitions between 2012–2015
2013

- Metaphysik der disziplin, České centrum, Berlín, DE
- RED8, Galerie VŠUP, Praha
- (O)svícení, Galerie NTK, Praha

Tomáš Moravec se během dvou uplynulých let intenzivně zabýval procesem imploze. Poprvé jej zachytil ve videu *Otázka libivosti pláště* (2012) představeném na festivalu *4+4 dny v pohybu* v chátrající budově bývalého kasina v Pařížské ulici. V bizarních prostorech zrcadlových sálů působil střibřitý, do sebe se hroutící objekt jako vizualizovaný příběh rozpadajícího se domu. V brněnské galerii OFF/FORMAT video prezentoval v podobě velkorysý nadživotní projekce. Kanystř rotující kolem vlastní osy osvětloval jako reflektor majáku v pravidelných záblescích temný prostor galerie. Ve své abstrahované formě mohl vyvolávat mylný dojem, že jde o počítačem vytvořenou animaci. Princip imploze rozvedl ještě několikrát, během nahodilé *Situace* (2013), jako *Opakované selhání* (2015) v materiálu a ve videu *Hand in glove* (2013). V něm se opět vrátil do roviny metafory, když implodující kanystř vložil do bronzových rukou sochaře Ambrosiho, kontroverzní osobnosti rakouských dějin umění. Anglický idiom *hand in glove*, ve volném překladu ruku v ruce, bychom vzhledem k Ambrosiho životní dráze mohli doplnit dovětkem „s dobou“. Tomáš Moravec v sérii implozí rozpracoval téma, které je v jeho práci dlouhodobě přítomné – je jím změna a potenciál, který s sebou nese. Zaměřil se na vnitřní pnutí, jehož příčiny nejsou navenek zřejmé, přesto proměňuje a definuje výslednou formu, ať už jde o myšlenku (*Průzkumný let*, 2012) nebo otisk v materiálu (*Skici v bronzu*, 2011–2015). Na první pohled mimoběžná se může zdát Tomášova účast na společných projektech s Matějem Al-Alim a Petrem Dubem spojených tématem architektury (*Stezka odvahy*, 2012; *Handle with care and criticism*, 2014; *Panic Room*, 2014). Také v nich ale sleduje především působení vnitřních mechanismů a jeho projevy navenek, v tomto případě socioekonomických zájmů, jež se otiskují do materie prostředí, v němž žijeme.

During the last two years, Tomáš Moravec has been intensively occupied with the process of implosion. He first captured it in the video *Otázka libivosti pláště* [The Question of a Coat's Attractiveness] (2012) presented at the 4+4 Days in Motion festival in the dilapidated building of a former casino in Pařížská Street. In the bizarre space of the mirrored halls, the silvery object collapsing on itself seemed like the visualised story of the deteriorating building. In the OFF/FORMAT gallery in Brno, he presented a video in the form of a grand-scale, larger-than-life projection. A canister rotating on its axis illuminated the dark gallery space in regular flashes like the mirror of a lighthouse. In its abstracted form, it could have evoked the mistaken impression of being a computer-generated animation. Tomáš Moravec has elaborated the principle of implosion several more times – during the chance *Situace* [Situation] (2013), as *Opakované selhání* [Repeated Failure] (2015) in material, and in the video *Hand in Glove* (2013). Here, he once again returned to the domain of metaphor, placing an imploding canister into the bronze hand of the sculptor Ambrosi, a controversial personality of Austrian art history. In view of Ambrosi's life path, we could complement the English idiom "hand in glove" with the addendum "... with the times". In his series of implosions, Tomáš Moravec elaborated a topic which has long been present in his work – that of the change and potential which he carries within him. Focusing on an inner tension, the causes of which are not outwardly evident, he nevertheless transforms and defines the resulting form, whether this involves a thought (*Průzkumný let* [Test Flight], 2012) or an imprint in material (*Skici v bronzu* [Sketch in Bronze], 2011–2015). At first sight, Tomáš's participation in joint projects with Matěj Al-Ali and Petr Dub united by the theme of architecture (*Stezka odvahy* [Path of Courage], 2012; *Handle with Care and Criticism*, 2014; *Panic Room*, 2014) may seem amiss, but in them he also traces mainly the workings of internal mechanisms and their outward expressions – in this case the socio-economic interests which are imprinted on the material environment in which we live.

text Nina Michlovská

Narozen / Born
1985 Praha

Studia / Education
2010–2012
Akademie výtvarných umění v Praze
2005–2010
Ústav umění a designu Západočeské
univerzity v Plzni

Žije a pracuje / Lives and works
Praha

Vystavuje od / Exhibitions since
2006

Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015

- 2015
- Skici v bronzu, Galerie Die Aktualität des Schönen, Liberec
- Question of superficial affection – extended, bb14, Linz, AT
- 2014
- Panic room (s Matějem Al-Ali a Petrem Dubem), Karlín Studios, Praha
- Handle with care and criticism (s Matějem Al-Ali a Petrem Dubem), Prádelna Bohnice, Praha
- 2013
- Otázka libivosti pláště, Galerie OFF/Formát, Brno
- Od hlavy k patě (s Matějem Al-Ali), Divadlo Alfréd ve dvoře, Praha
- Opencall (s Matějem Al-Ali), Galerie Weltecho, Chemnitz, DE
- Prospekt, Plusmínusnula galéria, Žilina
- 2012
- Koryta a sedla (s Matějem Al-Ali), Galerie Jelení, Praha
- Rozdělovací, Vitrína Deniska, Olomouc

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 /
Group exhibitions between 2012–2015

- 2014
- Fatal jump from a stool, Trafó Gallery, Budapešť, HU
- 9th International Biennial of photography and visual arts, Liège, BE
- Zóna v pohybu, Centrum současného umění DOX, Praha
- 2013
- Poison Green, Czech center, New York, USA
- Bezpečný film, Galerie U Dobrého pastýře, Brno
- 2012
- Use your illusion, bb15, Raum für Gegenwartskunst, Linz, AT
- Diplomanti AVU, Národní galerie v Praze
- VI. Zlínský salon mladých, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně

www.tomasmoravec.cz

LUCIA PAPČO

Štruktúra, výrez, geometrická kompozícia, ako nástroje autorského ponorenia sa pod povrch vypozerovaného a následne fotograficky precízne zachyteného, zjednocuje vývojové cykly Lucie Papčo. Nezastaviteľná potreba „presne“ ukázať neuchopiteľné skrz autorkou viacnásobne pozorované námety. Pole emócií a vzťahov sprostredkované cez entitu ľudského tela, z čias štúdií je posledné štyri roky v námete plynule nahradené (v cykle *Zalúbený Ján*, 2011) otvorenosťou prírodnej i kultúrnej krajiny, ktorej je človek spodobením. Za námetom do krajiny chodí Papčová opakovane s veľkoformátovou ateliérovou kamerou. V procese snímania popiera jej kvality vedomím podexponovaním negatívu. Od roku 2011 sa jej fotografické cykly stali monochromatickými, takmer čiernymi, ktoré by sme v galerijných inštaláciách mohli vizuálne prirovnať k Malevičovmu dokonale maliarsky vystavanému čiernemu štvorcovi na bielom pozadí. „Potopenie“ krajíného výrezu do abstrahujúcej hmly či tmy, je zo strany autorky zacielené na pozornejšie prístupenie diváka k dielu a koncentráciu smerom do vnútra obrazu skrz médium analógovej nemanipulovanej fotografie. Viac jej ide o abstraktný priestor, ako o krajinu ako takú. Je trepezlivá a závislá od nájdeneého, kde funguje s vlastnou senzitivitou ako spúšťač pred „v akurátnom momente“ objaveným. Vrcholom jej doterajšieho hľadania a nachádzania je zatiaľ otvorený cyklus *Arkádia* (od roku 2013).

Structure, viewpoint and geometric composition – as instruments of the author's submersion beneath the surface of that which is observed and then precisely captured photographically – unify Lucie Papčo's developmental cycles, her unstoppable need to show "exactly" the ungraspable through subjects she has observed multiple times. The area of emotions and relationships mediated by the entity of the human body from the time of her studies has been steadily replaced thematically during the past four years (in the cycle *Zalúbený Ján* [Amorous John] 2011) by the openness of the natural as well as cultural landscape of which man is an effigy. Papčo turns to landscape as a theme repeatedly with a large-format studio camera. In the process of photographing, she suppresses its qualities by consciously underexposing the negative. Since 2011, her photographic cycles have become monochromatic – almost black – which we could compare visually in gallery installations to Malevich's perfectly painted black square on a white background. The author's aim in "drowning" the landscape in abstracting fog or darkness is to induce the viewer to approach the work more attentively and to concentrate on the inside of the picture through the medium of unmanipulated analogue photography. She is more interested in abstract space than in landscape as such. She is patient and dependent on what she finds, and her own sensitivity functions as the trigger to capture the discovered "at the right moment". The culmination of her searching and finding hitherto is the still-open cycle *Arkádia* (since 2013).

text Juraj Gábor

29

Narozena / Born

1987 Bratislava

Studia / Education

2010–2012

Academie der bildende Künste, Vídeň, AT
2006–2010

Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave

Žije a pracuje / Lives and works

Bratislava

Vystavuje od / Exhibitions since

2007

Samostatné výstavy v letech 2012–2015

Solo exhibitions between 2012–2015
2014

- Liminality, Galerie Kabinet, Brno
- Xposit Eins Vier Zehn, Akademie der bildende Künste, Vídeň, AT
- Arcadia, Christian Duvernois Gallery, New York, USA
2013
- He who passes through that country, OPEN Gallery, Bratislava
2012
- That Country, Projectroom, Galéria Cypríana Majerníka, Bratislava
- John in Love, Photoport Gallery, Bratislava

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015

Group exhibitions between 2012–2015
2014

- Sempre Natura, Christian Duvernois Gallery, New York, USA
2013
- The World And It's Things In The Middle Of Their Intimacy, Fridman Gallery, New York, USA
- Like it!, Essl Museum - Contemporary Art, Klosterneuburg, AT
- Hans Knoll - selected works from "Knoll talks" in Reality Raum Residenz, Atelier Suterena, Wien, AT
- Liminal Inversions, Residency Unlimited, New York, USA
- Layers, Galéria Medium, Bratislava
2012
- Weird Scenes Inside The Gold Mine, Parker's Box Gallery, Brooklyn, New York, USA

www.luciapapco.com

LUCIE ROSENFELDOVÁ

Klíčem k posledním pracím Lucie Rosenfeldové by mohla být víceznačnost pojmu subjekt. V evropské myšlenkové tradici znamená jak sebevědomí, vztah k sobě samému, tak i osobu poddaného. Subjekt logického výroku je to, čemu se přisuzuje nějaká vlastnost (predikát). Být subjektivizován ideologií znamená vnitřně se ztotožnit s přidělenou společenskou rolí. Podle psychoanalýzy z nás ale naopak činí subjekty traumatické jádro, které se této symbolizaci brání. Rosenfeldová hraje s dnešními formami neoliberální ideologické subjektivace nebezpečnou dvojí hru. Na jednu stranu podstupuje sama na sobě různé populární metody „sebe-produkce“ a „řízené motivace“. Tento „mind management“ má pomoci jedinci naučit se směřovat vlastní touhu tak, aby posílil své kvality a dosáhl „dobrého života“ splývajícího v pojetí odborníků/ideologů s profesním úspěchem a výkonností. V dalším kroku ovšem Rosenfeldová podrobuje tyto „self-help“ modely dekonstrukci, která vynáší na povrch rozpolcenou a složitou povahu onoho „já“, jež tu má být rozvíjeno. Formální stránka prací je založena na konfrontaci protichůdných estetických prostředků, jako je rétorika návodu a osobní vyprávění nebo strohá vizualita diagramů a lyrická rozvolněnost obrazu. K atmosféře nejistoty a nezakotvenosti přispívají zcizovací efekty zahrnující do rámce díla samotný proces jeho vytváření.

The key to Lucie Rosenfeldová's most recent works may be the ambiguity of the concept of *subject*. In the tradition of European thought, it can mean self-confidence, the relationship to oneself, or a subjected person. The subject of a logical proposition is that entity to which some property is attributed (the predicate). To be subjectivised by an ideology means to identify internally with an assigned societal role. According to psychoanalysis, however, we are made into subjects by a traumatic core which resists this symbolism. Rosenfeldová plays a dangerous double game with contemporary forms of neoliberal ideological subjectivisation. On one hand she undergoes various popular methods of "self-production" and "directed motivation". Such "mind management" is intended to help individuals learn to direct their own desire so that they enhance their qualities and achieve a "good life" coinciding, in the conception of the experts/ideologues, with professional success and performance. In the next step, however, Rosenfeldová deconstructs these "self-help" modules, which brings out the complicated and riven nature of that "self" which is to be cultivated. The formal side of her works is based on confronting conflicting aesthetic means, such as instructional rhetoric and personal recounting, or the bare visuality of diagrams and the lyrical looseness of a picture. The atmosphere of uncertainty and uprootedness is enhanced by alienating effects encompassing into the work the very process of its creation.

text Václav Magid

Narozen / Born
1986 Uherské Hradiště

Studia / Education
2015–2011
Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze
2014
Akademie výtvarných umění v Praze
2011–2006
Pedagogická fakulta Ostravské univerzity
v Ostravě

Žije a pracuje / Lives and works
Praha

Vystavuje od / Exhibitions since
2012

Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015
2015
• Vědomá změna (s Lucií Patákovou), Klub
Ferenc Futurista, Černošice
2012
• Conatus (s Pavlem Jestřábem), Antikvariát
Fiducia, Ostrava

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015
Group exhibitions between 2012–2015
2013
• Sám doma, Galerie NoD, Praha
• Dlouho jsme se té anekdotě smáli, než
jsme pochopili, že jde o úkol, Wannick
Gallery, Brno
2012
• At 307: Желю Желев, Galerie Emila Filly,
Ústí nad Labem

LUCIA SCERANKOVÁ

Lucia Sceranková nevypráví příběhy, spíš buduje situace – jednotlivé scény, nenarativní ale autonomní, často s intimní atmosférou momentu *tehdy-tam*. To je taky možná nejjasnější znak fotografického přístupu. Autorka nevypráví vtipy – ačkoliv je to legitimní rovina čtení některých prací, které se nemusíme bránit. Pod povrchem ale bublá ostřejší reakce na zdánlivou neoblomnost okolního bílého a perfektně hladkého světa.

O pracích Lucie Scerankové, která ačkoliv absolvovala u malíře Skrepla, chvíli využívala video a posledních pět let pracuje převážně v médiu fotografie, je nejpřiléhavější mluvit v sochařských termínech: budování prostoru, pečlivě propracovaná a místy překvapivá práce s různými materiály nebo povrchové napětí (textura vs. struktura). Znejistění našeho každodenního světa, přitom není cílem, ale naopak východiskem.

Jako finalistka Ceny Jindřicha Chaluppeckého představila cyklus *Staré světlo* (2014), kde autorka dříve typický smysl pro laskavé každodenní banality vyměnila za sérii poetických fotografií ohledávajících starosti globálních rozměrů. Spolu s tím měřítko nahladu nabralo dimenze galaxie, ani tam ale Lucia Sceranková neztratila pevnou půdu pod nohama a tvoří sebejistá díla schopná fungovat jak v zahraničí, tak i doma.

Lucia Sceranková does not tell stories; rather, she builds situations – individual scenes, non-narrative but autonomous, often with the intimate atmosphere of the moment of *then-there*. This also may be the clearest sign of a photographic approach. The author does not tell jokes, although this is a legitimate way of reading certain works – which we must not resist. Simmering beneath the surface, however, is a sharper reaction to the seeming obstinacy of the surrounding white and perfectly smooth world.

It is most fitting to discuss the work of Lucia Sceranková – who, although graduating under the painter Vladimír Skrepla, used video for a time and in the last few years has worked mainly in the medium of photography – in the terminology of sculpture: building a space, a carefully crafted and at times surprising work with various materials or surface tension (texture vs. structure). The goal is not to pollute our everyday world, however; to the contrary, this is the point of departure.

As a finalist for the Jindřich Chaluppecký Award, she presented the cycle *Staré světlo* [Old Light] (2014), where she exchanged her formerly typical sense of benign quotidian banalities for a series of poetic photographs examining concerns on a global scale. Together with this, the metric of perspective takes on a galactic dimension, but even here Lucia Sceranková does not lose her firm footing; she creates confident works which are able to function both at home and abroad.

text Anežka Bartlová

31

Narozen / Born

1985 Košice

Studia / Education:

2009–2011

Akademie výtvarných umění v Praze

2004–2009

Vysoká škola výtvarných umění v Bratislavě

Žije a pracuje / Lives and works

Praha, Londýn

Vystavuje od / Exhibitions since

2007

Samostatné výstavy v letech 2012–2015

Solo exhibitions between 2012–2015

2014

- Staré světlo v oddělení galaxií, Fait Gallery Preview, Brno

2013

- Z druhé strany oblohy, Galerie 35, L'Institut français de Prague, Praha
- Rýchly zosun hmôt, Galerie Pavilon, Praha
- Slunce ve vitríně, Fotograf Gallery, Praha

2012

- Open Studio, Cité Internationale des Arts, Paříž, FR
- Kalené sklo (s Katarínou Hruškovou), Plusmínusnula galéria, Žilina
- Tichá voda břehy myje, Galerie mladých, Brno
- Cloak The Moon (s Katarínou Hruškovou), Embassy of the Slovak Republic, Londýn, UK

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015

Group exhibitions between 2012–2015

2014

- Cena Jindřicha Chaluppeckého, Národní galerie v Praze
- London, Zahorian & co Gallery, Bratislava
- Vlčice noci: Zima, Karlin Studios, Praha
- 9th International biennial of photography and visual arts, Liège, BE

2013

- Romantic Apprehensions, Metamatic:taf, Athény, EL
- Rural, Red gallery, Londýn, UK
- Zbytečný úklid, Galerie MeetFactory, Praha
- VI. Zlínský salon mladých, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně
- Vlčice noci, Oblastní galerie Vysočiny, Jihlava
- Křehké kino, Galerie mladých, Brno
- StartPoint 2011 – výběr, Galerie výtvarných umění, Cheb

www.luciascerankova.com
www.luciascerankova.blogspot.com

ERIK SIKORA

Erik Sikora, absolvent pražskej AVU, stojí za prekvapivo koherentným umeleckým programom, ktorý pôsobí ako magický svet s osobitými zákonitosťami. Miesi v ňom žánre teleshoppingu, domácich internetových návodov, videoklipu a reportáže, to všetko s odťažitým DIY jazykom. V subverzívnom hravom prístupe mladého umelca sa odráža odžitá realita, okrem iného aj jej ekonomické aspekty života v Košiciach. Výsledkom jeho prác je organický hybrid umenia presakujúceho do života. Vytvoril ho chopením sa rol propagátora produktov firmy na výrobu potlače kachličiek, kde pracoval, sebavedomého podnikateľa, guru, či vynálezcu. Jeden z jeho vynálezov je rozdvojenie vlastnej osobnosti na Cvičiteľa, šľachtiteľa vlastného umeleckého ja a Tvoridlo. Toto druhé ja reaguje na zadané situácie spontánnym tvorivým jednaním, ktoré integruje do bežného života, samplujúc prvky reklamy, punku, či ezoteriky. Sikora preveruje a rozpína hranice umenia. Staví ho do rôznych záťažových situácií. Na nič nehrá, avšak hra a experiment s náhodou sú základné stavebné prvky odzbrojujúceho systému jeho tvorby. Rád testuje možnosti jazyka, viaceré jeho práce sú založené na slovných prešmyčkách, objavujúc novotvary ako tešba, výšťava a podobne. Na prvý pohľad improvizovane naivné výstupy majú hlbšie anarchisticke, alebo ak chceme, aktivistické podhubie. Politicky nekorektne trefne propaguje Slovensko (video *Imidž Slovenska*, 2014), či rodné mesto Košice (video *I Love Košice* (:), 2014). Medzi jeho najvýraznejšie práce patrí video *Tešenie* (2014), ktoré možno považovať za komplexný manifest autorovej životnej filozofie, či projekt *Plávajúce kamene* (2013). Erik výrazne vstúpil do povedomia už okolo roku 2006, a to okrem iného aj pamätným videom *Bezdomovcom*, vystihujúcim princíp jeho tvorby, v ktorom si jasnozrivo a viacvrstvovo uťahuje z klišé politicky angažovaného umenia. Erik Sikora bol v roku 2013 finalistom (ale i tajným diváckym favoritom) Ceny Oskára Čepana.

Erik Sikora, a graduate of the Academy of Fine Arts in Prague, is behind a surprisingly coherent artistic programme that comes across like a magical world with distinctive inherent laws. It mixes the genres of teleshopping, home internet tutorials, videos and reportages – all with detached DIY language. The young artist's subversive, playful approach reflects lived reality – among other things economic aspects of life in Košice. The result of his works is an organic hybrid of art crossing over into life. He created it by seizing the roles of promoter of the products of the tile manufacturer where he worked, of confident entrepreneur, guru and inventor. One of his inventions is the splitting of his own personality into Trainer, the cultivator of his own artistic self, and Creator. This second self reacts to set situations with spontaneous creative action, which he integrates into everyday life, sampling elements of advertising, punk and the esoteric. Sikora verifies and expands the limits of art, which place him in various onerous situations. He does not play around, but playing and experimenting with chance are the fundamental building blocks of his disarming system of creation. He likes to test the possibilities of language; many of his works are based on anagrams, creating neologisms such as *tešba*, *výšťava*, etc. What at first sight are improvised, naïve outputs have a deeper anarchistic or, if you will, activist undercurrent. He aptly, albeit in a politically incorrect manner, promotes Slovakia (the video *Imidž Slovenska* [The Image of Slovakia], 2014), and his hometown of Košice (the video *I Love Košice* (:), 2014). Among his most expressive works are the video *Tešenie* [Enjoyment] (2014), which can be considered a comprehensive manifesto of the author's philosophy of life, and the project *Plávajúce kamene* [Swimming Stones] (2013). Sikora made a marked entrance into the subconscious already in 2006, among other things with his memorable video *Bezdomovcom* [To Homeless], capturing the principle of his work in which he pokes fun at the cliché of politically engaged art in a clairvoyant and multi-layered manner. In 2013, Sikora was a finalist (and also a secret audience favourite) for the Oskár Čepan Award.

text Lýdia Pribišová

Naroden / Born
1986 Košice

Studia / Education
2005–2011
Akademie výtvarných umění v Praze
2009
University of Arts London, Camberwell
College of Fine Arts, Londýn, UK

Žije a pracuje / Lives and works
Košice

Vystavuje od / Exhibitions since
2006

Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015
2013
• Tvorivý podnikateľ, ProjektPlus, Praha
• Introspektiva / Introspective, Fotograf Gallery, Praha
2014
• Tešenie, Open Gallery, Bratislava
• Imidž Slovenska, Tabačka, Košice

Kolektívni výstavy v letech 2012–2015
Group exhibitions between 2012–2015
2012
• A word never far removed, Rotterdam, NL
• Kachličky s vodopádom, Fotograf Festival / 4+4 dny v pohybu, Praha
2013
• Medzicentrum IV, Výmenník Štítová, Košice
• Cena Oskára Čepana 2013, Písztoryho palác, Bratislava
2014
• 24 hours, Kasárne/Kulturpark, Košice
• Núdzový program spracovania odpadu, Nitrianska galéria – Bunker, Nitra

PETER SIT

Patrí k najmladším autorom fotografickej generácie a je neprehľadnateľný nielen svojím prístupom k fotografickému médiu, ale i aktívnou prácou na poli šírenia média smerom k širokému publiku prostredníctvom združenia APART a jeho aktivít, akými sú napríklad projekt *50 slov* propagujúci súčasnú fotografiu vo verejnom priestore Bratislavy, či publikačná činnosť združenia.

Výstižne píše o Petrovi Sitovi v texte k výstave s literárnym názvom *Tíže vedomí sveta, nemožnosť dýchať duši* (2013) kurátorka Lucia Gavulová: „...Peter Sit je autorský samorast. Ojedinelou a určujúcou je energia, zvedavosť a vôľa všeobsiahnutia ako seba samého – vlastného vedomia, bytia, myslenia, jazyka, esencie – tak externého prostredia a rôznych vplyvov, determinujúcich bytie ako také. Potreba povedať a vyjadriť čo najviac ho činí otvoreným rôznym vplyvom, pričom fatálnemu pohlteniu všadeprítomným inšpiračným šumom zabraňuje jeho prirodzená citlivosť a schopnosť nielen rôzne zdroje, signály a podnety zachytiť, ale aj dekodovať a selektovať. Intenzita jeho myšlienok môže byť niekedy rýchlejšia a naliehavejšia, ako možnosti ich okamžitého umeleckého uchopenia, forma akoby bola miestami limitujúca...“

Asi preto postupne k jeho vyjadrovaciemu aparátu okrem fotografie pribúdajú ďalšie médiá, ktoré limitujúci rámec jedného média posúvajú k hravým apropriovateľným environmentom. Najnovšia práca Petra Sita *Prekrývajúce sa reality spojené s uvedomovaním si vlastnej prítomnosti na viacerých miestach súčasne* je už absolútnou inštaláciou, ktorá pôsobí smerom von no zároveň pohlcuje samú seba v nekonečnej hĺbke zrkadla.

Peter Sit is among the youngest authors of the photography generation and cannot be overlooked, not only for his approach to photography but also his active work in disseminating the medium to the broad public through the APART association and its activities, including the “50 Words” project promoting contemporary photography in Bratislava’s public spaces and the association’s publication work.

Curator Lucia Gavulová aptly writes the following of Peter Sit in an exhibition text with the literary title *The Weight of Consciousness of the World, the Inability to Breathe with One’s Soul* (2013): “...Peter Sit is a self-made author. Singular and determinative are his energy, curiosity and will to embrace everything as himself – his own consciousness, being, thought, language essence – as well as the external environment and various influences defining being as such. The need to say and express as much as possible renders him open to various influences, but fatal engulfment by the ubiquitous inspirational hum is forestalled by his natural sensitivity and ability not only to capture various sources, signals and ideas, but also to decode and select them. The intensity of his thoughts can sometimes be faster and more urgent than his momentary ability to capture them artistically, as if form were in places a limiting factor...”

It is probably for this reason that, in addition to photography, other media have gradually become part of his expressive apparatus, shifting the limiting scope of a single medium to playful, appropriated environments. Peter Sit’s latest work, *Prekrývajúce sa reality spojené s uvedomovaním si vlastnej prítomnosti na viacerých miestach súčasne* [Covering up realities connected with becoming aware of one’s own presence in various places at the same time], is already an absolute installation that acts outwardly while at the same time engulfing itself in the infinite depth of a mirror.

text Svätopluk Mikyta

Narozen / Born

1991 Trnava

Studia / Education

2011–2015

Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave
2013

Vysoká škola umeleckoprůmyslová v Praze

Žije a pracuje / Lives and works

Bratislava

Vystavuje od / Exhibitions since

2013

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

2015

- Anima mundi, Armaturka (Malá galerie), Ústí nad Labem 2014
- Tíže vedomí sveta, nemožnosť dýchať duši, Laurinská 14, Bratislava 2013
- Apartmán 24/7, Photoport gallery, Bratislava

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

2015

- Essl Art Award Cee 2015, Galéria Medium, Bratislava 2014
- Revolution without movement, Galéria HIT, Bratislava
- Rozmanitosť nutná, Slovenská národná galéria, Bratislava
- A Process, Neue Galerie im Höhmannah, Augsburg, DE 2013
- Not Just Photographs, OFF festival, Pisztorého palác, Bratislava
- Laboratórium, Dom fotografie, Liptovský Mikuláš
- MLADÉ MÉDIUM III, Východoslovenská galéria, Košice

www.petersit.sk

PAVEL STEREC

Umělecká praxe Pavla Sterce povětšinou kombinuje prvky sociálního výzkumu či jakési etnografie současnosti, které ve výsledném výstavním provedení (často plném bizarních nalezených nebo jen inspirovaných artefaktů) seskupuje do až scénografických konstelací (důležitou roli v českém prostředí přitom hraje Sterec také jako inovativní kurátor a architekt skupinových výstav). Sterce zajímají sociální a kulturní paradoxy postindustriální společnosti, které ve svých projektech dokáže „remixovat“ překvapivým způsobem, kombinujícím racionální reflexi a neverbalizovatelný údiv i pobavení. Fascinují ho především efemérní spolky, instituce, jevy a okolnosti, ať už je to sdružení nadprůměrně inteligentních osob, městští kronikáři, neodhalení vrazi, polární výzkumníci a nakonec logicky i kurátoři muzejních sbírek. Ty všechny s oblibou staví či přesazuje do nezvyklých kontextů a situací, zrcadlících jejich parciálnost a vykořeněnost. Sterec je tak schopen v polském Gdaňsku pracně v jediný den a v tutéž hodinu zorganizovat čtyři různé specializované ornitologické akce, aby tím ilustroval paranoii o přebytkové svobodě, kterou nejsme schopni unést.

Pavel Sterec's artistic practice mostly combines elements of social research or a sort of ethnography of contemporaneity which in the resulting exhibition form (often full of bizarre found artefacts or merely inspired ones) he groups into constellations that can even be characterised as scenographic (Sterec also plays an important role in the Czech milieu as an innovative curator and architect of group exhibitions). Sterec is interested in the social and cultural paradoxes of post-industrial society, which in his projects he is able to "remix" in a surprising manner combining rational reflection and unverbalisable astonishment and amusement. He is fascinated mainly by ephemeral confederations, institutions, phenomena and circumstances, be they an association of persons of above-average intelligence, town chroniclers, unrevealed murderers, polar explorers, or, logically, even museum curators. With pleasure, he places or replants all of these in unusual contexts and situations, mirroring their partialness and uprootedness. Sterec is thus able in Gdańsk to laboriously organise in a single day and at the same hour four different specialised ornithological events to illustrate the paranoia about excessive freedom that we are incapable of bearing.

text Pavel Vančát

Narozen / Born

1985 Praha

Studia / Education

2012–2015

Vysoká škola uměleckooprůmyslová v Praze,
doktorandské studium
2006–2012

Akademie výtvarných umění v Praze

2004–2006

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení
technického v Brně

Žije a pracuje / Lives and works

Praha, Cetinje (ME)

Vystavuje od / Exhibitions since

2005

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

2014

- Stanice pro výzkum sněžné slepoty , Autocenter, Berlín, DE
- Základna z bot a nadstavba z experimentů, které si stačí jen myslet, Entrance Gallery, Praha
- O stromech a věcech, Centrum pro současné umění Futura, Praha
- Recepty na směr, Studio hrdinů, Praha
- Stříbrná akademie, Transitzit, Bukurešť, RO
- Pro budoucí diváky, Labor, Budapešť, HU
- Nehybná směna, Moravská galerie v Brně

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

2014

- Kdo na moje místo, PLATO, Ostrava
- Kometa, Centrum pro současné umění Futura, Praha
- Ruce, Galerie U Dobrého pastýře, Brno
- Platonovo třetí oko, Galerie MeetFactory, Praha
- Europe, Europe, Astrup Fearnley Museet, Oslo, NO
- Odovzdání změny, Transitzit, Bratislava

2013

- Peníze, Národní muzeum, Praha
- Metafyzika kázně, České centrum, Berlín, DE
- Bylo nebylo, Open Gallery, Bratislava
- Lapidarium, Galerie Jaroslava Fragnera, Praha
- Things and People, Arsenal, Białystok, PL
- Ří, Galerie UMPRUM, Praha

2012

- Start Point: Prize for Emerging Artists 2012, Centrum současného umění DOX, Praha
- Diplomanti AVU, Národní galerie v Praze
- Ostrovy odporu: Mezi první a druhou moderností 1985–2012, Národní galerie v Praze
- VI. Zlínský salon mladých, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně

www.pavelsterec.com

ADAM ŠAKOVÝ

Práca Adama Šakového je publiku známa prinajmenšom od verejnej prezentácie magisterskej diplomovej práce na výstave *Bez predlohy* v Centre vizuálnych umení Photoport v roku 2013. Nenápadná čiernobiela séria „konšpiračných“ malieb rôznych formátov bola vydarene reінštalovaná v brnenskej Galérii Tvar, neskôr v roku 2014 na výstave *Past-Present-Past* v pražských Karlín studios. Adam Šakový tu úspešne udržuje balans medzi médiom malby a fotografie, a ako sám hovorí: „prácou na sérii podstupuje vizuálnu skúšku vlastnej pamäte“.

Rafinovane využíva techniku jemnej monochromatickej air-brushovej maľby, ktorá v kombinácii s kvalitou lesklého fotopapiera na všedných formátoch albumových fotografií posúva maľbu na hranice intermedialnosti a neokonceptuálneho čítania. Tematicky sa jedná o figurálne kompozície pohrávajúce sa s intimitou osobného života namixovaných s extrovertnejšími „fotózábbermi“ osôb z bezprostredného okolia. Tieto sú fotolaboratórne vyinštalované horizontálnym rozhodnutím na akoby pracovný stôl. Jeho maľba aj s použitím klasických maliarskych a grafických techník je kontinuálne sprevádzaná kvalitnými presahmi do inštalácie, pracuje prevažne v rozsiahlejších sériách *Ovce* (2012); *Diktátori* (2013); *Edukácia* (2014–2015) s solitérnymi vybočeniami k sledovaným témam.

Inklinácia k hyperrealizmu a technická zručnosť je v posledných cykloch malieb radikálnejšie podporovaná koncepčnou pointou zobrazovaného. Zdanlivé animálne štúdie skrývajú v sebe zlovestný potenciál konzumného priemyslu, gendrovú nejednoznačnosť, iróniu predurčenosti osudu v kapitálovom hierarchizovanom spoločenstve.

The public has been familiar with Adam Šakový's work at least since the public presentation of his master's diploma project at the Photoport Centre for Visual Arts in 2013. An inconspicuous black-and-white series of "conspiratorial" paintings in various formats was auspiciously reinstalled at Brno's Tvar Gallery, and subsequently in 2014 at the *Past-Present-Past* exhibition in Prague's Karlín Studios. Here, Adam Šakový successfully maintains a balance between the medium of painting and photography, and as he says: "by working on the series, he undergoes a visual test of his own memory."

Šakový makes refined use of the technique of fine monochromatic air-brush painting, which, in combination with the quality of glossy photographic paper in formats common for album photographs, pushes painting to the limits of intermediality and neo-conceptual reading. Thematically speaking, these are figural compositions playing with the intimacy of personal life and mixed with more extroverted "photo shots" of persons in the immediate vicinity. These are installed in the photographic laboratory by scattering them horizontally on a sort of desk. His painting – even when employing the classical techniques of painters and graphic artists – is continuously accompanied by high-quality overlaps into the installation, and in the extensive series *Ovce* [Sheep] (2012), *Diktátori* [Dictators] (2013) and *Edukácia* [Education] (2014–2015) he works mainly with solitary deviations to the themes concerned.

Šakový's technical prowess and inclination towards hyper-realism are more radical in his last cycle of paintings, supported by the conceptual point of the depicted. The seemingly beastly studies hide within themselves the ominous potential of consumer society, gender ambiguity, and the irony of predetermined fate in a societal hierarchy of wealth.

text Svätopluk Mikyta

Narozen / Born

1986 Kadaň

Studia / Education

2007–2013

Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave

Žije a pracuje / Lives and works

Bratislava

Vystavuje od / Exhibitions since

2009

Samostatné výstavy v letech 2012–2015

Solo exhibitions between 2012–2015

2014

- Sutúrama, Schemnitz gallery, Banska Štiavnica 2013
- Straty a nálezy, Galéria Artotéka, Bratislava
- Salvavít, Galéria Dunaj, Bratislava
- Analogizmy, Galerie Tvar, Brno 2012
- Spasené, Galéria Umelka, Bratislava
- Pagáče a Víno, Tranzit, Bratislava

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015

Group exhibitions between 2012–2015

2014

- Wandering-through the memory-of photography, Sala Dogana, Janov, IT
- Past-Present-Past, Karlín Studios, Praha 2013
- Hmlu zrak nerozpýtlí, Pisztorihó palác, Bratislava

www.adamsakovy.sk

PETR ŠPRINCL

Je neřešitelným (a vlastně i bezpředmětným) rébusem, zda Petra Šprincla chápat jako experimentálního filmaře nebo výtvarného umělce, který využívá překonané filmové formáty jako je super 8mm kamera nebo video. Spojku „nebo“ je lépe nahradit slučovací „a“: experimentální projevy nalezneme jak ve stavbě vyprávění, tak ve vizuální povaze obrazů. Technologické nedostatky, vyplývající z použití “nepohodlných” analogových technologií, obrací v produktivní princip. Jakkoli využívá i digitální formáty, výraznou roli v užití analogových forem sehrávají právě jejich specifická produkční náročnost: nemožnost nekonečného přemazávání záznamu, stejně jako nejistota výsledku. Určitá nekontrolovatelnost této záznamové cesty koresponduje i s ideovou povahou filmů, který se obrací k subjektivně pojímané historii, ke kulturním emblémům, v nichž mají výsostné postavení náboženské, spirituální i politické symboly, které krouží kolem centrálního tématu úpadku a smrti. Petr Šprincl pravidelně spolupracuje s Marií Hájkovou, na hudebním doprovodu s Mojmírem Měchurou a Jakubem Adamcem.

It is an insolvable (and actually also gratuitous) conundrum whether to understand Petr Šprincl as an experimental filmmaker or a fine artist who uses outdated film formats like Super 8mm film and video. It is better, however, to replace the conjunction “or” here with “and”, as we find experimental expressions in the composition of the narrative as well as in the visual nature of the images. Šprincl turns the technical shortcomings arising from the use of “uncomfortable” analogue technologies into a productive principle. Although he uses digital formats as well, specific production challenges of analogue forms – the inability to endlessly overwrite a recording, and the uncertainty of the final result – play a significant role in their use. The certain degree of uncontrollability that this recording method entails also corresponds to the conceptual nature of the films themselves, which turn to subjectively conceived history and cultural emblems in which religious, spiritual and political symbols occupy a preeminent position while circling around the central theme of demise and death. Petr Šprincl regularly collaborates with Marie Hájková, and on musical accompaniment with Mojmír Měchura and Jakub Adamec.

text Marika Kupková

Narozen / Born

1986 Kyjov

Studia / Education

2008–2014

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení
technického v Brně

2006–2010

• Filofofická fakulta Univerzity Palackého
v Olomouci

Žije a pracuje / Lives and works

Praha

Vystavuje od / Exhibitions since

2008

Samostatné výstavy v letech 2012–2015 Solo exhibitions between 2012–2015

2014

- Blue Box, Galerie AMU, Praha
- Vajcáj, Galerie 207, Praha

2013

- Čapatý Ján (s Marií Hájkovou), Galerie
mladých, Brno

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015 Group exhibitions between 2012–2015

2013

- Jiné vize, 12. Přehlídka animovaného
filmu, Olomouc
- Whispers and Cries, Museum of Non-con-
formist Art, St. Peterburg, RU

2012

- Ciesyn, kocham Cię z daleka, Galerie
Szara, Ciesyn, PL
- Černá pole, sem tam skvrna, Galerie Měsíc
ve dne, České Budějovice
- Perly sviním, Galerie AVU, Praha

www.vimeo.com/petrsprincl

ROMAN ŠTĚTINA

Roman Štětina je jedním z autorů, kteří se ve své práci vztahují k mediální kultuře jako společenskému konstrukt s ustálenými praktikami a očekáváními. Jednou z institucí, jimiž se autor dlouhodobě zabývá, je rozhlas jako posluchačům neviditelná, dematerializovaná instituce. Štětina toto status quo narušuje, když jeho skrytý aparát zobrazí, což neřeší prostým zaznamenáním, ale performativními zásahy. Nejde tedy o to zobrazit „neviděné“, ale inscenovat typické produkční postupy jako střih nebo tvorbu ruchů v absurdních souvislostech. Specifickým typem zásahu, který stál na počátku autorova zájmu o rozhlas, byla série intervencí do živého vysílání pořadu *Nocturno*, které původně ani nebyly určeny pro výstavní prezentaci. Další formu „práce s rozhlasem“ představuje vystavení kopie závěsu s abstraktně geometrickými motivy, který sloužil jako jakési simulakrum jeviště v místnosti, kde probíhaly přehrávky rozhlasové tvorby. Dalším oborem, k němuž se Roman Štětina obrací, je žánrová kinematografie. Re-edity, které provádí střihovými zásahy, odstraňují nebo naopak vybírají některou z formálních (obrazových nebo zvukových) složek. Společným rysem obou linií je objevování nových transformací divácké zkušenosti a přesunů obrazu, stejně jako „úkroky“ mezi odlišnými mody předvádění.

Roman Štětina is one of the authors who in his work relates to the media culture as a social construct with fixed practices and expectations. One medium with which the author has long been occupied is radio as an institution invisible to its listeners, dematerialised. Štětina disrupts this status quo when his hidden apparatus displays something; he does not accomplish this with a simple recording, however, but through performative interventions. This does not involve displaying the “unseen”, but rather the staging of typical production methods like editing or creating disruptions in absurd contexts. The specific type of intervention which marked the start of the author’s interest in radio was a series of encroachments into a live broadcast of the programme *Nocturno*, which originally were not even intended for presentation in an exhibition. Another form of “working with radio” involves displaying a copy of a curtain bearing abstract geometric motifs, serving as a sort of simulacrum of a stage in a room where recordings of a radio production are being played. Another area to which Roman Štětina sometimes turns is genre cinematography. Re-edits which he creates through editorial interventions remove or, conversely, select one of the formal (pictorial or audio) components. The common feature of both of these lines is the discovery of new transformations in the viewer’s experience and shifts in the image, as well as “sidestepping” between divergent modes of presentation.

text Marika Kupková

37

Narozen / Born

1986 Kadaň

Studia / Education

2013–2015

Städelschule, Frankfurt nad Mohanem, DE

2009 – doposud

Akademie výtvarných umění v Praze

2006–2009

Ústav umění a designu Západočeské univerzity v Plzni

2005–2006

Filozofická fakulta Západočeské univerzity v Plzni

Žije a pracuje / Lives and works

Praha

Vystavuje od / Exhibitions since

2008

Samostatné výstavy v letech 2012–2015

Solo exhibitions between 2012–2015

2015

• Přednáška, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně

2014

• Mluv, abych tě viděl, Galerie Kabinet, Brno

2013

• Nultá série, Galerie města Třince

• STUDIO No. 2, Polansky Gallery, Praha

• STUDIO No. 2 (Slapstick), bb15, Linz, AT

2012

• Živé hodiny (s Karolínou Mikeskovou), Galerie 35m2, Praha

• STUDIO – Místnost, kde koberce znemají éter, Galerie Jelení, Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015

Group exhibitions between 2012–2015

2015

• Jak je důležité být v (pohyblivém) obraze, Národní galerie v Praze

2014

• Cena Jindřicha Chalupeckého, Národní galerie v Praze

• Straight to Camera: Performance for Film, Modern Art Oxford, UK

• Relaxing in the shadow of Art, Kunstraum am Schauplatz, Vídeň, AT

• Platónovo třetí oko, Galerie MeetFactory, Praha

• Periferní vidění, IV. Moskevské mezinárodní bienále mladého umění, Moskva, RU

• Explain Me Not, Autocenter Berlín, DE

2013

• Metafyzika kázně, České centrum, Berlín, DE

2012

• VI. Zlínský salon mladých, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně

www.romanstetina.com

JIRÍ TOPÍNKA

Instalace Jiřího Topínky si žádají asociativního čtení. Námětová východiska v žánru hororu a sci-fi a trashovost těchto předobrazů v kvalitě „b“ mohou zůstat skryty v náznacích námětů a za formální precizností jeho obrazů. V jejich instalacích rozehrává Topínka pokaždé novou hru. Dalo by se hovořit o inscenaci vztahů mezi zobrazivými, abstrahujícími i zcela abstraktními obrazy s vpády objektů. Rozkrývání otisků námětových zdrojů však nelze vázat jen na hledání narativu v jejich aktuální konstelaci. Fascinace vyhocenými situacemi, fobickým jednáním, destrukcí a chaosem se promítá i do formální podoby Topínkových prací. Deformaci reálných námětů provází hroucení rámu obrazu a popření jeho plochy monochromním nátěrem. Dvourozměrný obraz expanduje do prostoru, je transformován do objektů připomínajících ruiny či zátarasy. Vztah mezi obrazem a jeho předobrazem se dostává do polohy analogie obsahu a formy.

Jiří Topínka's installations demand an associative reading. The thematic starting points in the genre of horror and sci-fi and the trashiness of these B-list precursors can remain hidden in the intimations of themes and behind the formal precision of his pictures. In his installations, Topínka plays a new game every time. One could characterise them as a staging of relationships between depicted, abstracting and entirely abstracted pictures, with incursions by objects. Uncovering the fingerprints of the thematic sources, however, cannot involve merely the search for a narrative in their current constellation. A fascination with acrimonious situations, phobic actions, destruction and chaos is also reflected in the formal shape of Topínka's works. The deformation of real themes is accompanied by the picture's collapsing frame and the negation of its surface with a monochrome coating. The two-dimensional picture expands into space, transformed into objects reminiscent of ruins or barriers. The relationship between the picture and its precursor becomes one of analogy between content and form.

text Blanka Švédová

38

Narozen / Born
1986 Boskovice

Studia / Education
2008–2014
Fakulta Výtvarných umění Vysokého učení
technického v Brně

Žije a pracuje / Lives and works
Brno

Vystavuje od / Exhibitions since
2007

Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015
2015
• Pohyblivé písky (s Anitou Somrovou),
Galerie 35m2, Praha
2014
• Ztracená hlava, Makemake, Brno
2013
• Ikebana, Galerie Umakart, Brno

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015
Group exhibitions between 2012–2015
2014
• Diplomanti FAVU, Dům umění města Brna
2013
• Vědcova modlitba, Galerie Aula, Brno
2012
• Květy, Galerie Horní konírna, Mikulov
2012
• Duše v skříži, Galéria mesta Bratislavy,
Bratislava

www.jiritopinka.blogspot.com

MILAN VAGAČ

Spoločným menovateľom interdisciplinárnych prác Milana Vagača je vzťah pamäti a obrazu. Skrz opätovné materiálne prepisovanie v minulosti už zaznamenaného, autor znovuprežíva, aktualizuje zabudnuté, či vytesnené. Slúžia mu na to médiá fotografie, filmu, maľby, kresby, či umenie akcie. Zaujíma ho nedokonalosť, strata dát pri prepise pôvodného materiálu, ktorá je priestorom pre jeho kreatívnu manipuláciu. Vytváranie nových referenčných znakov, overovanie pravdivosti, či funkčnosti dedeného je slobodným priestorom jeho tvorby. Diela zasadzuje do konkrétnych vzťahov priestorových súvislostí v ktorých retroaktívne pôsobia.

V sérii *Post-morfológie* sa zaoberá kresbou viacvrstevnatých štruktúr máp vychádzajúcich z konkrétnych prostredí, ktoré sa stávajú vizuálne atraktívnou abstraktnou spleťou znakov. Tie odkazujú na autorov pobyt v krajine a jej subjektívne prežívanie. Vnímanie krajiny mení odľahčeným manipulovaním fotografií v dielach *New horizont* a *Project of the first slovak 3000m peak*. Zmysel vlastnej schopnosti založiť oheň bizarre prehodnocuje s použitím maliarskeho náradia a pilky v ateliérovej performancii *Survival lessons* (2014). Do spektra digitálne manipulovaných „skutočností“ patrí tiež séria fotografií *Local Warming* (2014), kde simuluje farebné zatepľovanie sôch a stavieb socialistickej minulosti v Bratislave, ktoré zostávajú v očiach verejnosti problematickými monumentami verejného priestoru.

The common denominator of Milan Vagač's interdisciplinary works is the relationship between memory and image. Through repeated material transcription of what has already been recorded, the author re-experiences and updates what has been forgotten or crowded out. For this, he uses the media of photography, film, painting, drawing or action art. He is interested in imperfection – the loss data in transcribing original material – which creates the space for his creative manipulation. Forming new symbols of reference, and verifying the truth or functionality of the inherited constitute the free space of his production. He sets his works into specific relationships of spatial contexts in which they operate retrospectively.

In the series *Post-morfológie* [Post-morphology], he draws multi-layered structures of maps based on specific environments which become a visually appealing abstract crisscross of symbols. These refer to the author's stay in the countryside and its subjective survival. The perception of the countryside changes the photography through disburdening manipulation in the works *New Horizon* and *Project of the First Slovak 3000m Peak*. He bizarrely re-evaluates the meaning of his ability to start a fire in the studio performance *Survival Lessons* (2014) using painting tools and saws. Also in the spectrum of his digitally manipulated "realities" is the photographic series *Local Warming* (2014), where he simulates the coloured insulation of statues and structures from Bratislava's socialist past which in the popular consciousness remain problematic monuments in public space.

text Juraj Gábor

39

Naroden / Born

1987 Bratislava

Studia / Education

od 2013

Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave,
doktorandské štúdium
2006–2012

Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave

Žije a pracuje / Lives and works

Praha

Vystavuje od / Exhibitions since

2009

Samostatné výstavy v letech 2012–2015

Solo exhibitions between 2012–2015

2012

- Spomienky na hviezdny prach, SODA gallery, Bratislava

Kolektívni výstavy v letech 2012–2015

Group exhibitions between 2012–2015

2014

- Tracing memories, VAAL Gallery, Tallin, EST
- Wandering through the memory of photography, SALA DOGANA, Janov, IT
- Rozmanitosť nutná, Slovenská národná galéria, Bratislava
- Skydivers, Bridges & Wheels, Chimera Project, Budapešť, HU
- LED TYPEI, Space gallery, Nitra

2013

- Home Sweet Home, SODA gallery, Bratislava
- Podporovaný formát, Galéria Medium, Bratislava
- Straty a nálezy, Galéria Artotéka, Bratislava
- Sláva Milanovi, Milan Sláve, Nitrianska galéria, Nitra
- Obraz – úmyselne vytvorené dvojrozmerné zobrazenie, Galéria Dunaj, Bratislava
- Hunky Dory, Karlin Studios, Praha
- Visual Inspiration & Personal Quests, City Exhibition Hall - Riga Art Space, Riga, LT
- Vertikálna krajina, horizontálne putovanie, Galéria Čin Čin, Bratislava
- Lie, The night of six performances, A4 – nultý priestor, Bratislava
- Visual Inspiration & Personal Quests, Slovenský inštitút, Moskva, RU

2012

- The first of the last days, The night of six performances, A4 – nultý priestor, Bratislava
- OFF, alternative festival of contemporary photography, Pisztorého palác, Bratislava
- YOUNG ART FROM CEE, VIG special invitation, Exhibition centre in the Ringturm, Vídeň, AT
- VI. Zlínsky salon mladých, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně
- Second season, Artbanka Museum of Young Art, Praha

Pri úvahách o tvorbe Zuzany Žabkovej sa vynára v myslí kniha Milana Kunderu *Nesmrtelnost*, v ktorom postavy hrdiniek – sestier Agnes a Laury - vznikli zo spomienky na jediné gesto istej staršej ženy pri bazéne. I v Zuzaninej tvorbe hrá pohyb, gesto a dôraz na jeho symboliku významnú rolu. Takisto i rôzne citácie z dejín literatúry či hudby.

Originalita mladšej umelkyne v našich končinách spočíva v špecifickom prepojení performance, tanca a hudobnej zložky s vizuálnym umením (najčastejšie s videom a inštaláciou). Jej videá sú častokrát záznamami tanečných performance, z ktorých postupne vznikol jej charakteristický fenotyp. Viacerými jej dielami plynú línia, čiara, motív nite, čo im dodáva pocit kresebnosti, paradoxne konceptuálnej ornamentálnosti. Tak je tomu okrem inštalácie *Ich ruf zu dir* (2013), v inštaláciách kombinovaných s videom *Für Elise* (2013) a *Lead and follow* (2014), ako aj i v najnovšej práci *Singing pylon* (2014). Tá sa odvíja od predstavy vetra, ktorý hrá na elektrickom vedení ako na husliach. Autorka rozjíma o možnosti prepojenia všetkých elektrických vedení okolo zemegule v akomsi loope. V rámci projektu autorka vynašla osobitý umelecký formát, „iventúru“, spočívajúcu v návšteve určitého miesta, pre ktoré následne vytvorí event. Žabková opakovane pracuje s motívom ticha: napríklad v práci *Small Odyssey II* (2011), kde kamera zaznamenáva špecifickú choreografiu rúk, hru na klavíri, avšak hudobný nástroj nevydáva žiadnu melódiu, počujeme len jemné kladenie prstov na klávesy. I vo videu *De profundis* diriguje osem dirigentov bez orchestra, v úplnom tichu, svoju obľúbenú verziu tohto žalmu. Žabková vo viacerých prípadoch spolupracuje s inými umelcami, či už tanečníkmi vo svojich choreografiách, alebo s výtvarnými umelcami ako Dorota Kenderová, Lucie Mičíková či Martin Vongrej. V roku 2013 vyhrala cenu Essel Award a bola nominovaná na Cenu Oskára Čepana.

In considering the work of Zuzana Žabková, Milan Kundera's novel *Immortality* comes to mind, in which the protagonists – the sisters Agnes and Laura – emerge from the memory of a single gesture made by a certain older woman while swimming. In Zuzana's work too, motion, gesture and emphasis on its symbolism all play an important role, as do various citations from the history of literature or music.

The young artist's originality in our milieu consists in a specific integration of performance, dance and a musical component with visual art (most frequently with video and installations). Her videos are often recordings of the dance performances from which her characteristic phenotype gradually emerged. A line, streak, or the motif of thread flows through many of her works, which gives them a sense of drawing, and paradoxically a conceptual ornamentality. This is the case in the installation *Ich ruf zu dir* (2013), in her installations combined with video *Für Elise* (2013) and *Lead and follow* (2014), as well as in her latest work, *Singing pylon* (2014), which is based on the idea of a wind that plays power lines like a violin. The author contemplates the possibility of connecting all the power lines around the globe into a sort of loop. To frame the project, she invented a distinctive artistic format, *iventúra* [“Eventure”], consisting of visiting a certain place, for which she subsequently creates an event. Žabková has repeatedly used the motif of silence, for example in *Small Odyssey II* (2011) where the camera records specifically choreographed hands playing the piano, but the musical instrument does not emit a melody; all we hear is the soft tapping of fingers on the keys. In the video *De profundis*, eight conductors conduct their favourite version of this prayer without an orchestra and in complete silence. Žabková has often collaborated with other artists – dancers in her choreography work, and fine artists such as Dorota Kenderová, Lucie Mičíková and Martin Vongrej. In 2013, she won the Essel Award and was nominated for the Oskar Čepan Award.

text Lýdia Pribišová

Narozen / Born
1987 Košice

Studia / Education
2014
Institute for Applied Theatre Studies, Giessen, DE
2010–2013
Vysoká škola múzických umení v Bratislave
2006–2012
Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave

Žije a pracuje / Lives and works
Giessen (DE), Frankfurt (DE), Praha, Bratislava, Košice

Vystavuje od / Exhibitions since
2006

Samostatné výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015
2015

- Až se vrcholky našeho nebe spojí, můj dům bude mít střechu (s Lucií Mičíkovou), Východoslovenská galéria, Košice 2014
- Iventúra: Singing pylon, Biely Kríž, Bratislava
- To be followed (s Fero Király), Santa Cruz – Fringe, California, USA
- The orbits of planets and the path of the cannon ball, SODA gallery, Bratislava
- Lead and follow, Galéria Alfa, Košice 2013
- Pro Rózu, A.M.180, Praha
- Nudance fest (performance & exhibition, Ich ruf zu dir), A4 – nultý priestor, Bratislava
- Ich ruf zu dir, Galéria HIT, Bratislava
- Pomalé plié, Galerie K4, Praha 2012
- Une élévation arrondi retirée, I.D.A., Praha

Kolektivní výstavy v letech 2012–2015
Solo exhibitions between 2012–2015
2014

- Proč si nehraješ s bráchou?, Trafo galerie, Praha
- Dimenze teatrality, Nitrianska galéria, Nitra
- Neighborhood Playgrounds / Susedské ihriská, Galerie BB15, Linz, AU 2013
- Ich ruf zu dir, De profundis, Transcending cultures, Essl Art Award Cee 2013, Essl museum, Wien, AU
- White rabbit, performance, Videokemp, Praha
- Mysl je sval, Meetfactory, Praha
- performance Ich ruf zu dir, Cernovka, Bratislava
- Essl art award, Gallery medium, Bratislava,
- Intervencie k červenej (performance for exhibition KRV), SNG, Bratislava
- Con-action (performance night), A4 – nultý priestor, Bratislava 2012
- On boredom, Tabačka Kulturfabrik, Košice
- Slowness, Tranzit, Bratislava
- Open Gallery, Diploma works – studio „IN“, Bratislava

www.uzanazabkova.blogspot.com

Poděkování

Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně děkuje ministru kultury České republiky Danielu Hermanovi, hejtmanu Zlínského kraje Stanislavu Mišákovi a primátoru statutárního města Zlína Miroslavu Adámkovi za převzetí záštity nad 7. Zlínským salonem mladých.

The Regional Gallery of Fine Arts in Zlín wishes to thank Daniel Hermann, Minister of Culture of the Czech Republic, Stanislav Mišák, Governor of the Zlín Region and Miroslav Adámek, Mayor of the City of Zlín, for accepting patronage of the 7th Zlín Youth Salon.

Děkuje rovněž všem umělcům, spoluorganizátorům, partnerům, zúčastněným a dalším osobnostem, bez jejichž pomoci by se tato náročná akce nemohla uskutečnit.

The Regional Gallery of Fine Arts, Zlín, also wishes to thank the participating artists, all the co-organisers, the members of the exhibition jury and other collaborators for supporting the entire project. Without their active help, this ambitious event could not have taken place.

Projekt se uskutečňuje za finanční podpory Zlínského kraje, Ministerstva kultury České republiky, Kulturního fondu města Zlína a Nadace Tomáše Bati.

The project has been realized with financial support from the Zlín Region, Czech Ministry of Culture, the Cultural Fund of the City of Zlín and Tomas Bata Foundation.

Speciální poděkování za podporu firmám
Special thanks to the following companies for supporting us
Continental Barum s.r.o., mmcítě + a.s., HP TRONIC Zlín, spol. s.r.o.

Poděkování mediálními partnerům / Thanks the medial partners
Zlínský nočník, Artalk.cz, Český rozhlas Brno, Zlínský deník

7. Zlínský salon mladých 2015, společná
přehlídka českých a slovenských umělců
do třiceti let

7th Zlín Youth Salon 2015, joint exhibition
of Czech and Slovak visual artists under 30

14115 BAŤŮV INSTITUT
přízemí budovy 14 továrního areálu,
Vavrečkova 7040, Zlín
2. patro zlínského zámku
od 20. května do 20. září 2015

14|15 BATA INSTITUTE
building No. 14, 1st floor,
Vavrečkova 7040, Zlín
3rd floor of Zlín Château
May 20 – September 20, 2015

Záštitu nad 7. Zlínským salonem mladých
převzali ministr kultury České republiky
Daniel Herman, hejtmán Zlínského kraje
Stanislav Mišák a primátor statutárního
města Zlína Miroslav Adámek.

The 7th New Zlín Salon is held under the
auspices of Minister of Culture of the Czech
republic Daniel Hermann, Zlín Regional
Governor Stanislav Mišák and Zlín Mayor
Miroslav Adámek.

Pořadatel výstavy / Exhibition organiser
Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně,
příspěvková organizace Zlínského kraje

Spolupráce/ Cooperation
Meetfactory, Praha

Výběr umělců, odborná jury
/ Selection of artists, salon jury
Anežka Bartlová, Juraj Gábor, Katarína Gatiaľová,
Ján Kralovič, Marika Kupková, Johanka Lomová,
Václav Magid, Svätopluk Mikyta, Lýdia Pribišová,
Sláva Sobotovičová, Lucie Šmardová,
Blanka Švédová, Pavel Vancát, Jan Zálešák

Překlad do angličtiny / Catalogue translation
Petra a Evan Mellander

Kurátorka výstavy / Exhibition curator
Lucie Šmardová

Organizace ekonomiky výstavy
/ Financial management
Jana Polášková

Grafické zpracování výstavy
/ Exhibition graphic design
Matěj Činčera, Jan Novák (ctvrtek.net)

Architektura výstavy / Exhibition architects
Jitka Ressorová, Hana Maršíková, Jan Pavézka
(ellement)

Propagace / Promotion: Lenka Hubáčková,
Barbora Mrázková, Michaela Mitáčková,
Monika Žabojníková

Edukační programy / Education programs
Martin Čada, Klára Kollárová

Technická a organizační spolupráce při
realizaci výstavy / Technical and
organisational collaboration in staging
the exhibition
Martin Čada, Tereza Čelústková, Petr Horák,
Ladislava Horňáková, Vít Jakubiček,
Klára Kollárová, Dalibor Novotný, Pavel Petr,
Pavína Pyšná, Marcela Sedláčková

pořadatel

ve spolupráci

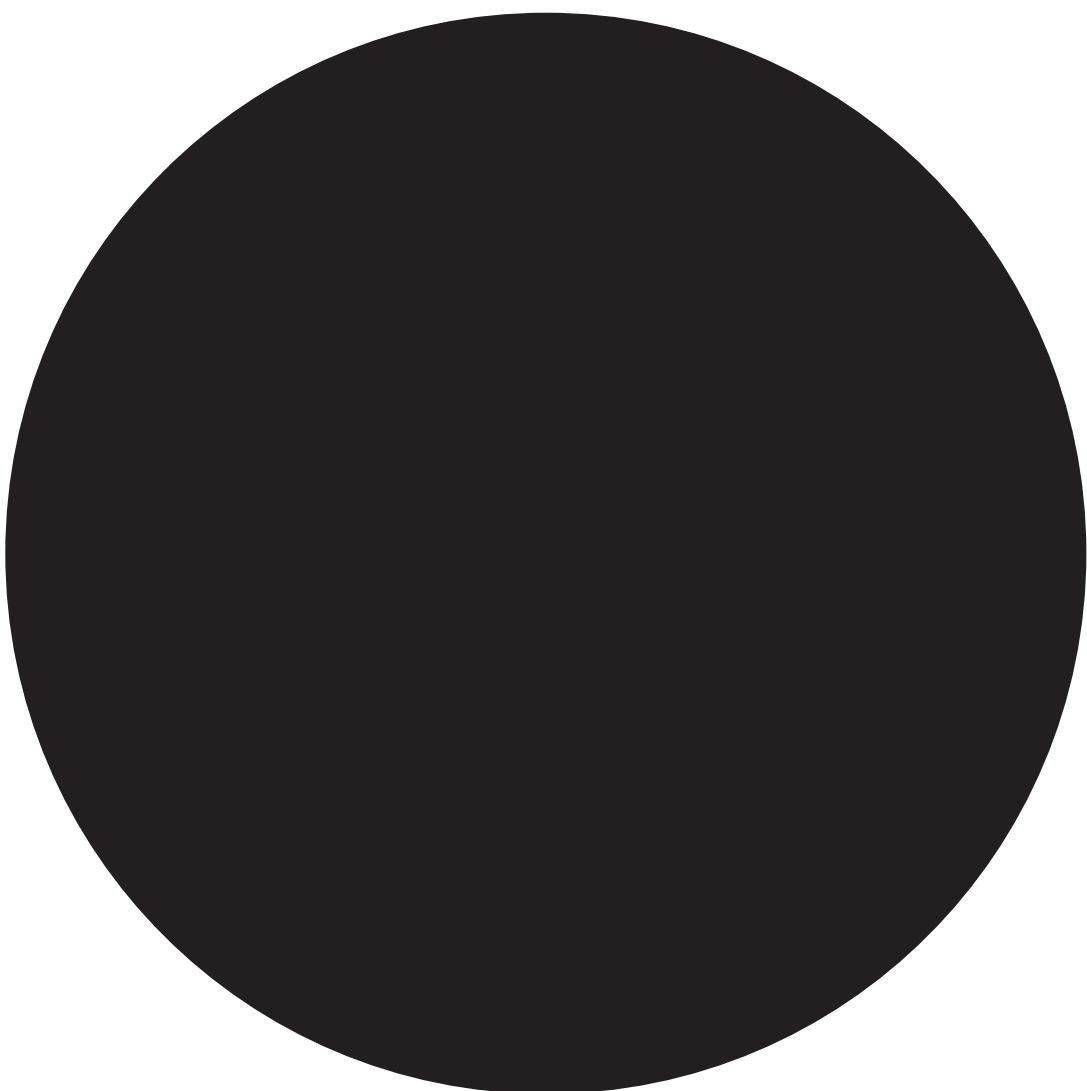

za podporu děkujeme

mediální partneři

1 salon

AUDIOGUIDE UMA: YOU MAKE ART

Audioprůvodce najdeme v galeriích a muzeích již poměrně často, je to vlastně docela příjemný způsob, jak se rychle dozvědět základní informace o díle a záměru umělce. Pro výstavu 7. Zlínského salonu mladých jsme připravili trochu netradiční průvodce. Nemluví k Vám teoretik ani kurátor, ale naopak sám umělec, což – jak se domníváme – umožňuje lépe dílo pochopit a snad si umělce samého i trochu na dálku oblíbit. Nahrávky jsou každá jiná, osobitá, ačkoliv sledují určitá pravidla, stejně jaké díla ve výstavě. Dali jsme všem umělcům totožné 3 otázky, na které mohli odpovědět dle libosti. Ptali jsme se takto:

- 1 Popište, z čeho dílo vychází?
- 2 Naveďte, prosím, návštěvníka stručně k tomu, co chcete sdělit.
- 3 Prosíme o krátké představení sebe sama (studium, obecnější principy práce, atd.).

Na základě načtení kódu z každé popisky vystaveného díla, nebo po vyhledání příslušného „tracku“ v zapůjčeném přehrávači, je možné poslechnout si pár slov, které pro vás nahrál umělec sám. Příjemný poslech přeje UMA: You Make Art

O nás: UMA: You Make Art je platformou pro setkávání se současnými umělci a současným uměním. Již druhým rokem připravujeme pro nezávislé galerie současného umění nahrávky v projektu UMA ArtGuide, které formou rozhovoru s umělcem přibližují kontext díla i osobnost umělce. Na základě této zkušenosti jsme byli osloveni KGVU ve Zlíně, abychom se pokusili připravit systém audioprůvodců pro 7. Zlínský salon mladých 2015.

Audioguide připravily:

Anežka Bartlová, Tereza Hrušková, Klára Jirková,
Anna Remešová

Projekt byl podpořen grantem Ministerstva kultury
ČR a Magistrátem hlavního města Prahy.

